

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: ZA-30S/140/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5022200321
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Denisa Slivová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:5022200321.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Denisy Slivovej (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Kataríny Petráš Vinczeovej a JUDr. Miroslavy Štefčekovej, v právnej veci žalobcu: SECURITY Agency s.r.o., so sídlom Mojmirova 3, 900 26 Slovenský Grob, IČO: 36 785 393, právne zastúpený: Advokátska kancelária Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 3, 917 01 Trnava, IČO: 36 857 548, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 101042467/2022 zo dňa 25. apríla 2022, č. 101043108/2022 zo dňa 25. apríla 2022, č. 101044530/2022 zo dňa 25. apríla 2022, č. 101045374/2022 zo dňa 25. apríla 2022, 101046130/2022 zo dňa 25. apríla 2022, č. 101071617/2022 zo dňa 26. apríla 2022, takto

rozhodol:

- I. Súd rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101042467/2022 zo dňa 25.04.2022 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.
- II. Súd rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101043108/2022 zo dňa 25.04.2022 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.
- III. Súd rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101044530/2022 zo dňa 25.04.2022 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.
- IV. Súd rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101045374/2022 zo dňa 25.04.2022 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.
- V. Súd rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101046130/2022 zo dňa 25.04.2022 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.
- VI. Súd rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101071617/2022 zo dňa 26.04.2022 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.
- VII. Žalobca má voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Žilina rozhodnutím č. 101938590/2021 zo dňa 21. októbra 2021 podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil daňovému subjektu SECURITY Agency s.r.o., so sídlom Mojmirova 3, 900 26 Slovenský Grob, IČO: 36 785 393, (v tomto konaní v postavení žalobcu, pozn. súdu) rozdiel

dane vo výške 1.000 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2017. Daňový úrad zvýšil daňovú povinnosť žalobcu za zdaňovacie obdobie február 2017 zo sumy 11.512,63 Eur na sumu 12.512,63 Eur. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2017, o ktorej vyhotovil protokol č. 100977515/2021 zo dňa 04.06.2021.

Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období február 2017 uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z prijatej faktúry od daňového subjektu SARCO s. r. o., so sídlom Karpatské námestie 10A, 831 06 Bratislava (ďalej aj ako „SARCO“) v súvislosti so zabezpečením reklamných služieb na základe prijatej faktúry č. 1702023 (interné číslo FP17023) zo dňa 06.02.2017 (dátum dodania 06.02.2017) v celkovej fakturovanej sume 6.000,00 Eur, základ dane 5.000,00 Eur, DPH 20 % 1.000,00 Eur. V súvislosti s vyššie uvedenou faktúrou bola ku kontrole taktiež predložená Zmluva o reklame zo dňa 13.12.2016 a jej Dodatok č. 1 zo dňa 16.05.2017, predmetom ktorej bola spolupráca zmluvných strán v oblasti reklamy a propagácie objednávateľa, a to poskytnutie služby v súvislosti s podujatím muzikál MADAGASKAR- MUZIKÁLOVÉ DOBRODRUŽSTVO.

Správca dane konštatoval, že daňovému subjektu nevzniklo v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) právo na odpočítanie dane v sume 1.000,00 Eur na základe faktúry č. 1702023 (interné číslo FP17023) zo dňa 06.02.2017 vyhotovenej dodávateľom SARCO s.r.o. za prezentáciu obchodného mena a loga spoločnosti žalobcu v súvislosti s prezentáciou muzikálu MADAGASKAR, a to z dôvodu, že daňový subjekt ako platiteľ DPH nepreukázal splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona o DPH. V danom prípade propagácia samotného loga „SECURITY Agency www.securityagency.sk“ poskytnutého dodávateľovi SARCO s.r.o. pred jeho samotnou propagáciou v médiách a poskytnutie finančnej úhrady na základe predmetnej faktúry nepreukazujú, že došlo k dodaniu služby na účely DPH podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 zákona o DPH a následne k vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH. Rovnako nebolo preukázané, že dodávateľská spoločnosť SARCO s.r.o. vykonala v súvislosti s predmetným obchodným vzťahom akúkoľvek ekonomickú činnosť. Okrem uvedenej podmienky pre odpočítanie dane nebola naplnená ani podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže nebolo preukázané použitie prijatého plnenia od dodávateľa SARCO s.r.o. na účely podnikania daňového subjektu. Žalovaný rozhodnutím č. 101042467/2022 zo dňa 25.04.2022 prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Žilina potvrdil.

2. Daňový úrad Žilina rozhodnutím č. 101938824/2021 zo dňa 21. októbra 2021 podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane vo výške 5.000 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2017. Daňový úrad zvýšil daňovú povinnosť žalobcu za zdaňovacie obdobie apríl 2017 zo sumy 5.670,80 Eur na sumu 10.670,80 Eur. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2017, o ktorej vyhotovil protokol č. 100977515/2021 zo dňa 04.06.2021.

Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období apríl 2017 uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z prijatých faktúr od daňového subjektu SARCO s. r. o., so sídlom v Bratislave, v súvislosti so zabezpečením reklamných služieb na základe prijatej faktúry č. 1703053 (interné číslo FP17047) zo dňa 16.03.2017 (dátum dodania 16.03.2017) v celkovej fakturovanej sume 6.000,00 Eur, základ dane 5.000,00 Eur, DPH 20 % 1.000,00 Eur a faktúry č. 1704079 (interné číslo FP17063) zo dňa 13.04.2017 (dátum dodania 13.04.2017) v celkovej fakturovanej sume 24.000,00 Eur, základ dane 20.000,00 Eur, DPH 20 % 4.000,00 Eur. V súvislosti s vyššie uvedenými faktúrami bola ku kontrole taktiež predložená Zmluva o reklame zo dňa 13.12.2016 a jej Dodatok č. 1 zo dňa 16.05.2017, predmetom ktorej bola spolupráca zmluvných strán v oblasti reklamy a propagácie objednávateľa, a to poskytnutie služby v súvislosti s podujatím muzikál MADAGASKAR- MUZIKÁLOVÉ DOBRODRUŽSTVO.

Správca dane konštatoval, že daňovému subjektu nevzniklo v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane v sume 1.000,00 Eur na základe faktúry 1703053 (interné číslo FP17047) zo dňa 16.03.2017 a právo na odpočítanie dane v sume 4.000,00 Eur na základe faktúry 1704079 (interné číslo FP17063) zo dňa 13.04.2017 vyhotovenej dodávateľom SARCO s.r.o. za prezentáciu obchodného mena a loga spoločnosti v súvislosti s prezentáciou muzikálu MADAGASKAR, a to z dôvodu, že daňový subjekt ako platiteľ DPH nepreukázal splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona o DPH. V danom prípade propagácia samotného loga „SECURITY Agency www.securityagency.sk“ poskytnutého dodávateľovi SARCO s.r.o. pred jeho samotnou propagáciou v médiách a poskytnutie finančnej úhrady na základe predmetných faktúr nepreukazujú, že došlo k dodaniu služby na účely DPH podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 zákona o DPH a následne k vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH. Rovnako nebolo preukázané, že

dodávateľská spoločnosť SARCO s.r.o. vykonala v súvislosti s predmetným obchodným vzťahom akúkoľvek ekonomickú činnosť. Okrem uvedenej podmienky pre odpočítanie dane nebola naplnená ani podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže nebolo preukázané použitie prijatého plnenia od dodávateľa SARCO s.r.o. na účely podnikania daňového subjektu. Žalovaný rozhodnutím č. 101043108/2022 zo dňa 25.04.2022 prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Žilina potvrdil.

3. Daňový úrad Žilina rozhodnutím č. 101939185/2021 zo dňa 21. októbra 2021 podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane vo výške 8.000 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2017. Daňový úrad zvýšil daňovú povinnosť žalobcu za zdaňovacie obdobie jún 2017 zo sumy 4.074,16 Eur na sumu 12.074,16 Eur. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2017, o ktorej vyhotovil protokol č. 100977515/2021 zo dňa 04.06.2021.

Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období jún 2017 uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z prijatej faktúry od daňového subjektu SARCO s. r. o., so sídlom v Bratislave, v súvislosti so zabezpečením reklamných služieb na základe prijatej faktúry č. 1706146 (interné číslo FP17117) zo dňa 22.06.2017 (dátum dodania 22.06.2017) v celkovej fakturovanej sume 48.000,00 Eur, základ dane 40.000,00 Eur, DPH 20 % 8.000,00 Eur. V súvislosti s vyššie uvedenou faktúrou bola ku kontrole taktiež predložená Zmluva o reklame zo dňa 13.12.2016 a jej Dodatok č. 1 zo dňa 16.05.2017, predmetom ktorej bola spolupráca zmluvných strán v oblasti reklamy a propagácie objednávateľa, a to poskytnutie služby v súvislosti s podujatím muzikál MADAGASKAR- MUZIKÁLOVÉ DOBRODRUŽSTVO. Správca dane konštatoval, že daňovému subjektu nevzniklo v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane v sume 8.000,00 Eur na základe faktúry č. 1706146 (interné číslo FP17117) zo dňa 22.06.2017 vyhotovenej dodávateľom SARCO s.r.o. za prezentáciu obchodného mena a loga spoločnosti v súvislosti s prezentáciou muzikálu MADAGASKAR, a to z dôvodu, že daňový subjekt ako platiteľ DPH nepreukázal splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona o DPH. V danom prípade propagácia samotného loga „SECURITY Agency www. securityagency.sk“ poskytnutého dodávateľovi SARCO s.r.o. pred jeho samotnou propagáciou v médiách a poskytnutie finančnej úhrady na základe predmetnej faktúry nepreukazujú, že došlo k dodaniu služby na účely DPH podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 zákona o DPH a následne k vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH. Rovnako nebolo preukázané, že dodávateľská spoločnosť SARCO s.r.o. vykonala v súvislosti s predmetným obchodným vzťahom akúkoľvek ekonomickú činnosť. Okrem uvedenej podmienky pre odpočítanie dane nebola naplnená ani podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže nebolo preukázané použitie prijatého plnenia od dodávateľa SARCO s.r.o. na účely podnikania daňového subjektu. Žalovaný rozhodnutím č. 101044530/2022 zo dňa 25.04.2022 prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Žilina potvrdil.

4. Daňový úrad Žilina rozhodnutím č. 101940385/2021 zo dňa 21. októbra 2021 podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane vo výške 6.000 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2017. Daňový úrad zvýšil daňovú povinnosť žalobcu za zdaňovacie obdobie august 2017 zo sumy 4.227,80 Eur na sumu 10.227,80 Eur. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2017, o ktorej vyhotovil protokol č. 100977515/2021 zo dňa 04.06.2021.

Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období august 2017 uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z prijatej faktúry od daňového subjektu SARCO s. r. o., so sídlom v Bratislave, v súvislosti so zabezpečením reklamných služieb na základe prijatej faktúry č. 1708206 (interné číslo FP17156) zo dňa 30.08.2017 (dátum dodania 30.08.2017) v celkovej fakturovanej sume 36.000,00 Eur, základ dane 30.000,00 Eur, DPH 20 % 6.000,00 Eur. V súvislosti s vyššie uvedenou faktúrou bola ku kontrole taktiež predložená Zmluva o reklame zo dňa 13.12.2016 a jej Dodatok č. 1 zo dňa 16.05.2017, predmetom ktorej bola spolupráca zmluvných strán v oblasti reklamy a propagácie objednávateľa, a to poskytnutie služby v súvislosti s podujatím muzikál MADAGASKAR- MUZIKÁLOVÉ DOBRODRUŽSTVO.

Správca dane konštatoval, že daňovému subjektu nevzniklo v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane v sume 6.000,00 Eur na základe faktúry č. 1708206 (interné číslo FP17156) zo dňa 30.08.2017 vyhotovenej dodávateľom SARCO s.r.o. za prezentáciu obchodného mena a loga spoločnosti v súvislosti s prezentáciou muzikálu MADAGASKAR, a to z dôvodu, že daňový subjekt ako platiteľ DPH nepreukázal splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona o DPH. V danom prípade propagácia samotného loga „SECURITY Agency www. securityagency.sk“ poskytnutého dodávateľovi SARCO s.r.o. pred jeho samotnou propagáciou v

médiách a poskytnutie finančnej úhrady na základe predmetnej faktúry nepreukazujú, že došlo k dodaniu služby na účely DPH podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 zákona o DPH a následne k vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH. Rovnako nebolo preukázané, že dodávateľská spoločnosť SARCO s.r.o. vykonala v súvislosti s predmetným obchodným vzťahom akúkoľvek ekonomickú činnosť. Okrem uvedenej podmienky pre odpočítanie dane nebola naplnená ani podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže nebolo preukázané použitie prijatého plnenia od dodávateľa SARCO s.r.o. na účely podnikania daňového subjektu. Žalovaný rozhodnutím č. 101045374/2022 zo dňa 25.04.2022 prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Žilina potvrdil.

5. Daňový úrad Žilina rozhodnutím č. 101943372/2021 zo dňa 21. októbra 2021 podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane vo výške 4.000 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2017. Daňový úrad zvýšil daňovú povinnosť žalobcu za zdaňovacie obdobie október 2017 zo sumy 8.690,75 Eur na sumu 12.690,75 Eur. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2017, o ktorej vyhotovil protokol č. 100977515/2021 zo dňa 04.06.2021.

Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období október 2017 uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z prijatej faktúry od daňového subjektu SARCO s. r. o., so sídlom v Bratislave, v súvislosti so zabezpečením reklamných služieb na základe prijatej faktúry č. 1710292 (interné číslo FP17206) zo dňa 31.10.2017 (dátum dodania 31.10.2017) v celkovej fakturovanej sume 24.000,00 Eur, základ dane 20.000,00 Eur, DPH 20 % 4.000,00 Eur. V súvislosti s vyššie uvedenou faktúrou bola ku kontrole taktiež predložená Zmluva o reklame zo dňa 13.12.2016 a jej Dodatok č. 1 zo dňa 16.05.2017, predmetom ktorej bola spolupráca zmluvných strán v oblasti reklamy a propagácie objednávateľa, a to poskytnutie služby v súvislosti s podujatím muzikál MADAGASKAR- MUZIKÁLOVÉ DOBRODRUŽSTVO.

Správca dane konštatoval, že daňovému subjektu nevzniklo v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane v sume 4.000,00 Eur na základe faktúry č. 1710292 (interné číslo FP17206) zo dňa 31.10.2017 vyhotovenej dodávateľom SARCO s.r.o. za prezentáciu obchodného mena a loga spoločnosti v súvislosti s prezentáciou muzikálu MADAGASKAR, a to z dôvodu, že daňový subjekt ako platiteľ DPH nepreukázal splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona o DPH. V danom prípade propagácia samotného loga „SECURITY Agency www. securityagency.sk“ poskytnutého dodávateľovi SARCO s.r.o. pred jeho samotnou propagáciou v médiách a poskytnutie finančnej úhrady na základe predmetnej faktúry nepreukazujú, že došlo k dodaniu služby na účely DPH podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 zákona o DPH a následne k vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH. Rovnako nebolo preukázané, že dodávateľská spoločnosť SARCO s.r.o. vykonala v súvislosti s predmetným obchodným vzťahom akúkoľvek ekonomickú činnosť. Okrem uvedenej podmienky pre odpočítanie dane nebola naplnená ani podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže nebolo preukázané použitie prijatého plnenia od dodávateľa SARCO s.r.o. na účely podnikania daňového subjektu. Žalovaný rozhodnutím č. 101046130/2022 zo dňa 25.04.2022 prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Žilina potvrdil.

6. Daňový úrad Žilina rozhodnutím č. 101943421/2021 zo dňa 21. októbra 2021 podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane vo výške 4.000 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2017. Daňový úrad zvýšil daňovú povinnosť žalobcu za zdaňovacie obdobie december 2017 zo sumy 7.981,49 Eur na sumu 11.981,49 Eur. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že u žalobcu vykonal daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2017, o ktorej vyhotovil protokol č. 100977515/2021 zo dňa 04.06.2021.

Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období december 2017 uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z prijatej faktúry od daňového subjektu SARCO s. r. o., so sídlom v Bratislave, v súvislosti so zabezpečením reklamných služieb na základe prijatej faktúry č. 1712367 (interné číslo FP17249) zo dňa 19.12.2017 (dátum dodania 19.12.2017) v celkovej fakturovanej sume 24.000,00 Eur, základ dane 20.000,00 Eur, DPH 20 % 4.000,00 Eur. V súvislosti s vyššie uvedenou faktúrou bola ku kontrole taktiež predložená Zmluva o reklame zo dňa 17.12.2016, predmetom ktorej bola spolupráca zmluvných strán v oblasti reklamy a propagácie objednávateľa, a to poskytnutie služby v súvislosti s podujatím KAREL GOTT MÁ KONCERT „POŠLI TO DÁL“ vo forme podpornej mediálnej kampane.

Správca dane konštatoval, že daňovému subjektu nevzniklo v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane v sume 4.000,00 Eur na základe faktúry č. 1712367 (interné číslo FP17249) zo dňa 19.12.2017 vyhotovenej dodávateľom SARCO s.r.o. v súvislosti s podujatím KAREL GOTT MÁ KONCERT „POŠLI TO DÁL“, a to z dôvodu, že daňový subjekt ako platiteľ DPH

nepreukázal splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona o DPH. V danom prípade propagácia samotného loga „SECURITY Agency www. securityagency.sk“ poskytnutého dodávateľovi SARCO s.r.o. pred jeho samotnou propagáciou v médiách a poskytnutie finančnej úhrady na základe predmetnej faktúry nepreukazujú, že došlo k dodaniu služby na účely DPH podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 zákona o DPH a následne k vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH. Rovnako nebolo preukázané, že dodávateľská spoločnosť SARCO s.r.o. vykonala v súvislosti s predmetným obchodným vzťahom akúkoľvek ekonomickú činnosť. Okrem uvedenej podmienky pre odpočítanie dane nebola naplnená ani podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže nebolo preukázané použitie prijatého plnenia od dodávateľa SARCO s.r.o. na účely podnikania daňového subjektu. Žalovaný rozhodnutím č. 101071617/2022 zo dňa 26.04.2022 prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Žilina potvrdil.

7. Z odôvodnenia prvostupňových rozhodnutí vyplýva, že v súvislosti s fakturovanými reklamnými službami spojenými s podujatím muzikál MADAGASCAR bola zo strany kontrolovaného daňového subjektu predložená „Hodnotiacia správa k mediálnej kampani“ spolu s CD nosičom, ktorá obsahuje súbor fotodokumentácie o reklame a propagácií podujatia. V súvislosti s fakturovanými reklamnými službami spojenými s podujatím A. B. má koncert „Pošli to ďalej“ bola zo strany kontrolovaného daňového subjektu predložená „Hodnotiacia správa k mediálnej kampani za december 2017“ spolu s CD nosičom, ktorá obsahuje súbor fotodokumentácie o reklame a propagácií podujatia A. B. „Pošli to ďalej“. Žalobca dodanie služieb preukazoval faktúrami, dokladmi o ich úhrade a hodnotiacimi správami a zmluvami o reklame. Podľa zmluvy o reklame zo dňa 13.12.2016 v znení dodatku zo dňa 16.05.2017 (resp. zo dňa 17.12.2016 v prípade ZO 12/2017) mal realizátor propagovať objednávateľa ako hlavného reklamného partnera MADAGASCAR- muzikálové dobrodružstvo a podujatia A. B. má koncert „Pošli to ďalej“ v televíziách, na billboardoch, LED obrazovkách a v pozícii hlavný reklamný partner vo vybraných printových médiách.

Z vykonaného preverovania a dôkazov, ktoré boli v daňovej kontrole získané o obchodoch s dodávateľom SARCO, s.r.o., ku ktorým sa vzťahovali aj faktúry od dodávateľa SARCO, s.r.o. špecifikované v bodoch 1 až 6 tohto rozsudku za prezentáciu obchodného mena a loga spoločnosti žalobcu v súvislosti s prezentáciou muzikálu MADAGASCAR a koncertu A. B.C., z ktorých si daňový subjekt uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty v ZO 02/2017, 04/2017, 06/2017, 08/2017, 10/2017 a 12/2017 nebolo rozhodným a preukazným spôsobom potvrdené, od koho spoločnosť SARCO s.r.o. služby reklamy obstarala, aký bol rozsah obstaraných služieb a ich skutočná cena. Nebolo preukázané, či spoločnosť SARCO, s.r.o. mohla ako dodávateľ dodať služby reklamy žalobcovi tak, ako to je uvedené v hodnotiacich správach o dodaných službách a v preverovaných faktúrach. Zo získaných dôkazov vyplynulo, že spoločnosť SARCO s.r.o. výrobu reklamy zadala ďalším subdodávateľom - spoločnosti Azaria service s.r.o. a spoločnosti SILVI PRODUCTION, s.r.o., ktoré mali zabezpečiť zrealizovanie prezentácie obchodného mena a loga spoločnosti SECURITY Agency, s.r.o. v súvislosti s prezentáciou Muzikálu MADAGASCAR a koncertu A. B.C..

Konateľ spoločnosti SARCO s.r.o. D. B. (od 26.04.2016 do 07.02.2019) ako svedok do Zápisnice z ústneho pojednávania dňa 17.09.2020 síce potvrdil, že vystavil faktúry pre spoločnosť SECURITY Agency s.r.o., avšak nevedel potvrdiť a písomnými dôkazmi preukázať, na základe akých uskutočnených plnení tak urobil. K realizácii obchodu sa vyjadroval len všeobecne, že na každom podujatí to bolo inak, o podujatiach boli vypracované hodnotiace správy, pričom svedok neidentifikoval spracovateľa, boli tam záznamy o odvysielaných spotoch, avšak neuviedol žiadne konkrétne okolnosti súvisiace s realizáciou spotov. Svedok tiež uviedol, že väčšinu prezentácií zabezpečila spoločnosť SILVI PRODUCTION s.r.o. v rámci zmluvy o zakúpení práv na podujatie alebo spoločnosť Azaria Services s.r.o. Podklady, údaje k poskytnutiu služby mu boli odovzdávané prevažne na USB kľúči alebo na iných nosičoch, avšak si nepamätal, ako to bolo so spoločnosťou SECURITY Agency s.r.o. Spoločnosť nemala žiadnych zamestnancov ani materiálne zabezpečenie pre realizáciu dodania služieb. Nevedel zdôvodniť ani ekonomické opodstatnenie vystavenia faktúr. Nedisponoval žiadnymi účtovnými a inými dokladmi spoločnosti SARCO s.r.o., pretože tieto odovzdal novému konateľovi.

V prípade fakturácie preverovaných služieb medzi spoločnosťami Peritus Trade a LULU Trade – Azaria service s.r.o.- SARCO s.r.o. sa jednalo o vytvorenie účelového umelého fakturačného reťazca. Uvedené podľa správcu dane potvrdzovala výpoveď bývalého konateľa spoločnosti Azaria Service s.r.o. od 20.06.2016 do 05.09.2018 E. F., keď vypovedal, že počas celej podnikateľskej činnosti spoločnosti Azaria service s.r.o. jej jediným dodávateľom bola spoločnosť Felicis s.r.o. a jediným odberateľom bola spoločnosť SARCO, s.r.o. Vypovedal, že Azaria service s.r.o. bola zložená čisto len na spoluprácu s p. D. B.. Uvedené hodnotenie správcu dane potvrdzovala aj tá skutočnosť ako neobvyklý a nelogický postup

pri vyhovovaní faktúr v spoločnosti Azaria service s.r.o., keď E. F. vždy dostal podklady, ktoré môže fakturovať od konateľa odberateľskej spoločnosti SARCO s.r.o. D. B..

Pri hodnotení reklamných služieb, ktoré daňový subjekt prijal, vychádzal správca dane z judikatúry ESD (C-68/92, C-69/92), kde pojem reklamnej služby zadefinoval Európsky súdny dvor ako činnosť, ktorá zahŕňa propagačnú činnosť, ak je táto činnosť spojená so sprostredkovaním odkazu verejnosti o existencii a vlastnostiach výrobku alebo služby, ktoré sú predmetom danej činnosti, za účelom zvýšenia odbytu daného výrobku alebo služby. To isté platí pre akúkoľvek činnosť, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť reklamnej kampane, a tým prispieva k šíreniu reklamného odkazu. Koncept „reklamy“ zahŕňa nevyhnutne šírenie odkazu smerujúceho k informovaniu spotrebiteľa o existencii a vlastnostiach výrobku alebo služby s cieľom zvýšiť jeho odbyt. Hoci tento odkaz sa obvykle šíri pomocou písma a/alebo obrazov prostredníctvom tlače, rozhlasu a/alebo televízie, toto možno realizovať čiastočne alebo výlučne aj s použitím iných prostriedkov. V rozsudku C-530/09 boli reklamné služby definované ako činnosť na podporu predaja, ak zahŕňa rozširovanie správy určenej na informovanie verejnosti o existencii alebo kvalitatívnych vlastnostiach výrobku alebo služby s cieľom zvýšiť ich predaj. Poukázal na to, že v slovenskej legislatíve je reklama zadefinovaná v § 2 zákona č. 147/2001 Z.z. o reklame a v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách. Sponzorstvo je definované v § 38 ods. 1 citovaného zákona o vysielaní a retransmisii. Definícia týchto pojmov zodpovedá výkladu pojmov, ktoré podal ESD vo svojej rozhodovacej činnosti.

Správca dane konštatoval, že pojem sponzorstvo zákon o DPH nedefinuje, je však možné pod ním rozumieť marketingový nástroj podnikateľa, ktorý obsahuje reklamnú informáciu v širšom slova zmysle. Základným účelom sponzorovania je najmä vytvorenie dobrého mena, povesti právnickej či fyzickej osoby. Sponzorstvo slúži skôr k propagácii firmy, jeho primárnym cieľom nie je nabádať ku kúpe konkrétneho výrobku, tovaru alebo služby. Sponzorský odkaz, resp. sponzoring predstavuje zvyčajne prezentáciu loga, alebo prezentáciu výrobku skôr statického charakteru, častokrát s uvedením, že sa jedná o sponzora. Jeho ústredným motívom nie je presvedčiť diváka ku kúpe určitého výrobku zdôraznením jeho kvalít, porovnávaním s podobnými výrobkami, neobsahuje ani žiadny reklamný príbeh (nemá dynamický charakter).

Správca dane predložené doklady a získané dôkazy vyhodnotil v zmysle definícií reklamných služieb, ktoré vo svojej súdnej praxi zadefinoval ESD a dospel k záveru, že fakturované plnenie — reklamné služby, ktoré kontrolovaný daňový subjekt SECURITY Agency s.r.o. prijal, žiadnym konkrétnym spôsobom neprezentovali daňový subjekt SECURITY Agency s.r.o. a predmet jeho činnosti. Verejnosť sa zverejnením loga SECURITY Agency a webovej stránky nedozvedela nič konkrétne o ekonomickej činnosti vykonávanej daňovým subjektom a o ním poskytovaných službách. Sám daňový subjekt nepreukázal opak a skutočnosť, že by zo strany realizátora propagovaného a ním finančne podporovaného akcie muzikál MADAGASCAR, resp. podujatia koncert A. B.C. došlo k propagácii jeho činnosti a jeho výrobkov ako jedného z reklamných partnerov podujatia.

Zo strany kontrolovaného daňového subjektu nedošlo k preukázaniu, že dodávka od spoločnosti SARCO s.r.o., ktorá slúžila na prezentáciu jeho loga v pozícii reklamného partnera akcie, súvisela s reklamou podnikateľskej činnosti spoločnosti SECURITY Agency s.r.o. v zmysle všeobecných definícií o reklame a v tomto prípade bolo preukázané, že išlo o sponzorovanie konkrétneho podujatia. V žiadnom z predložených materiálov daňový subjekt nepreukázal, že by sa v ňom nachádzal odkaz na predmet jeho podnikateľskej činnosti, že by v ňom boli propagované jeho výrobky alebo činnosť. Z tohto dôvodu, správca dane zhodnotil, že uvedené služby nie sú predmetom dane v zmysle zákona o dani z pridanej hodnoty. Odpočítaním dane žalobca porušil ust. § 49 ods. 1 zákona o DPH.

Správca dane súčasne posudzoval zistený skutkový stav s ohľadom na splnenie podmienok ustanovených pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Zameral sa na jeho posúdenie vo vzťahu k využitiu deklarovaneho zdaniteľného obchodu na ďalšie zdaniteľné plnenia daňového subjektu ako základnej podmienky na priznanie nároku na odpočítanie dane. V tejto súvislosti uviedol, že ak si daňový subjekt uplatňuje odpočítanie dane z pridanej hodnoty, je jeho povinnosťou v daňovom konaní preukázať reálnu existenciu zdaniteľného plnenia a zároveň je povinný preukázať, že prijaté plnenie použil v rámci svojej podnikateľskej činnosti na dodávku svojich tovarov a služieb ako platiteľ dane z pridanej hodnoty. Zistenia a dôkazy v preverovanom obchodnom prípade nepreukázali, že fakturované reklamné partnerstvo malo vplyv na obchodnú činnosť daňového subjektu, teda že prijaté plnenia kontrolovaný daňový subjekt použil na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ dane z pridanej hodnoty, ako to predpokladá zákon o DPH v ustanovení § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Daňový subjekt SECURITY Agency s.r.o. prostredníctvom svojho riaditeľa - p. G. pri ústnom pojednávaní dňa 12.08.2021 uviedol, že účel prezentácie bol splnený, jednak získali nových obchodných

partnerov a taktiež rozšírili obchodné vzťahy cez správcovské spoločnosti, pričom sa odvolal na hospodárske výsledky podľa finstatu, začalo sa to prejavovať jasnejšie v roku 2017, a malo to podstatný progres. Uvedené však nebolo žiadnym spôsobom správcovi dane preukázané. Správca dane v tejto súvislosti z účtovných závierok daňového subjektu zistil, ako je vyššie uvedené, že daňovému subjektu sa tržby zvýšili v roku 2017 oproti roku 2016 (o cca 95 000 Eur), ale u tohto zvýšenia nie je zrejmé, či zvýšenie obratu bolo spôsobené práve prezentáciou loga daňového subjektu v súvislosti s prezentáciou podujatia koncert A. B.C., resp. muzikálu H.. Správca dane poukázal na skutočnosť, že žalobca investoval do reklamy nemalé finančné prostriedky: - v roku 2014 - 170 000 Eur bez DPH, v roku 2015 - 480 000 Eur bez DPH, v roku 2016 - 70 000 Eur bez DPH, v roku 2017 - 225 000 Eur bez DPH a v roku 2018 - 200 000 Eur bez DPH, t.j. spolu 1.145.000 Eur (údaje získané z účtovných záznamov daňového subjektu SECURITY Agency s.r.o.). Na základe uvedeného vyplýva, že navýšenie obratu je neporovnateľné s nákladmi daňového subjektu investovanými do reklamy. Taktiež nie je zrejmé, či získanie "významných nových klientov" (v zmysle zoznamu novoziškaných klientov v rokoch 2015 až 2020 predloženého k vyjadreniu k protokolu), na ktoré žalobca poukazoval, bolo spôsobené práve prezentáciou loga daňového subjektu SECURITY Agency s.r.o. v súvislosti s prezentáciou muzikálu a koncertov v zmysle predložených zmlúv o reklame, keďže takéto skutočnosti daňový subjekt nepreukázal. Nepreukázanie predmetných skutočností s odôvodnením, že podklady k daňovej kontrole zaistené KUFS neboli daňovému subjektu doposiaľ vrátené, správca dane neakceptoval, keďže zo strany KUFS boli kontrolovanému platiteľovi dane zadržané iba doklady od dodávateľa SARCO s.r.o., žiadne podklady týkajúce sa obchodných vzťahov s odberateľmi neboli daňovému subjektu zaistené. Všetky ostatné doklady boli daňovému subjektu zo strany správcu dane vrátené po ukončení daňovej kontroly, a to dňa 30.06.2021, o čom bola vyhotovená zápisnica o vykonaní úkonu.

Správca dane uviedol, že nepristupuje k reklame ako k výdavku, ktorý je spôsobilý sa exaktne v konkrétnom čase a priestore prejavovať ako faktor ovplyvňujúci dosahovanie príjmov daňového subjektu, keďže reklama je takýmto spôsobom nesúmeriteľná s hmotnými vstupmi (tovar) či konkrétnymi priamo s výstupmi previazanými službami (napr. preprava tovaru). Efekt reklamných aktivít môže nastať aj v dlhodobom časovom horizonte, ale prihliadnúc na výšku vynaložených nákladov na takúto formu reklamy, mal správca dane za to, že vykázané výnosy priamo nepreukazujú efektívnosť takto vynaložených peňažných prostriedkov a taktiež s prihliadnutím na skutočnosť, že výšku výnosov môže ovplyvňovať viacero možných faktorov, medzi nimi aj nárast cien ponúkaných služieb v spojení s nárastom aj mzdových nákladov v porovnaní s predchádzajúcimi rokmi.

Správca dane konštatoval, že daňový subjekt SECURITY Agency s.r.o. si v ZO január 2017, február 2017, apríl 2017 až december 2017 nezákonne uplatnil právo na odpočítanie dane z faktúr od spoločnosti SARCO s.r.o., prijaté plnenia kontrolovaný daňový subjekt nepoužil na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ dane z pridanej hodnoty, ako to predpokladá zákon o DPH v ustanovení § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Dôvody neuznania odpočítania dane správca dane zdôraznil, že nie sú kvalifikované ako daňový podvod, daňový únik či zneužitie práva. V protokole sú konštatované konkrétne porušenia hmotnoprávných predpisov (zákona o dani z pridanej hodnoty) a nebolo konštatované podvodné konanie, preto správca dane nepreukazoval na akom stupni obchodného reťazca došlo k porušeniu neutrality zákona o dani z pridanej hodnoty a ani účasť a vedomostnú stránku daňového subjektu o podvodnom konaní.

Správca dane uzavrel, že bez ohľadu na to, ako pomenoval predmetné plnenie medzi spoločnosťou SARCO s.r.o. a SECURITY Agency s.r.o. je zrejmé, že sa nejednalo o služby, pri ktorých by v zmysle § 9 ods. 2 zákona o DPH vznikla daňová povinnosť, ale zo strany spoločnosti SECURITY Agency s.r.o. išlo o odplatu, za ktorú mu nebola poskytnutá protislužba, pri ktorej by bolo preukázané, že predmetné plnenie použil platiteľ na dodávky vlastných tovarov a služieb. Nenaplnil preto zákonnú požiadavku ustanovenú v § 49 ods. 2 zákona o DPH.

8. Žalovaný v odôvodneniach rozhodnutí o odvolaní (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) zhodne uviedol dôvody podaných odvolaní a zopakoval zistenia správcu dane počas daňovej kontroly a dôvody rozhodnutí správcu dane. Napadnuté rozhodnutia odôvodnil ďalej tým, že po preskúmaní rozhodnutí, predložených spisových materiálov, skutočností zistených v daňovej kontrole, vo vyrubovacom konaní a námietok odvolania sa stotožnil so závermi správcu dane, že v daných prípadoch žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od dodávateľa SARCO s.r.o.

Z rozsiahleho dokazovania vyplynulo, že v predmetnom prípade nebolo sporné, že logo spoločnosti SECURITY Agency s.r.o. bolo umiestnené medzi reklamnými partnermi na podujatí muzikál MADAGASCAR a koncert A. B.C. „Pošli to ďalej“. Vykonaným dokazovaním správcu dane však bolo spochybnené dodanie služieb podľa predloženej faktúry spoločnosťou SARCO s.r.o. Na základe

zistených skutočností vo vzťahu k dodávateľovi SARCO s.r.o. vznikli dôvodné pochybnosti o dodaní služieb prostredníctvom tohto dodávateľa. Skutočným dodávateľom na základe vykonaných dôkazov bola spoločnosť SILVI PRODUCTION, s.r.o. so spoločnosťou Azaria Services s.r.o., pričom deklarovaný dodávateľ SARCO s.r.o. bol do obchodného reťazca vložený účelovo, bez riadneho podnikateľského dôvodu a ekonomického opodstatnenia s cieľom podvodným spôsobom zneužiť systém neutrality DPH tým spôsobom, že účelovo a neodôvodnene navýšil cenu služieb, avšak súvisiacu DPH neodviedol do štátneho rozpočtu, pretože si daň na výstupe ponížil „fiktívnymi“ faktúrami. Na základe vzniknutých pochybností správcu dane o dodaní služby podľa predloženej faktúry správca dane preniesol dôkazné bremeno späť na odvolávajúceho. Odvolávajúci sa nevyvrátil správcom dane zistené skutočnosti. Náhlady a ani predložená fotodokumentácia na propagačných nosičoch, LED obrazovkách a inzercia neobsahujú informácie o predmete činnosti, vyrábaných produktoch resp. poskytovaných službách reklamných partnerov a ani spoločnosti SECURITY Agency s.r.o. Z názvov partnerov a ich loga sa nemohla široká verejnosť dozvedieť informácie o ich predmete činnosti, vyrábaných produktoch resp. poskytovaných službách. Odvolávajúci sa nepreukázal splnenie podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, pretože nebola preukázaná ekonomická súvislosť medzi posudzovaným typom prezentácie loga spoločnosti a jej prínosom pre dodávky tovarov a služieb odvolávajúceho sa. Nebol dostatočne objasnený a nebol preukázaný priamy a bezprostredný súvis prijatej služby s jeho celkovou hospodárskou činnosťou. Žalovaný zdôraznil, že v konaní muselo byť preukázané nielen to, že došlo k materiálnemu plneniu, ale i to, že materiálne plnenie dodal dodávateľ uvedený na faktúre, pričom musí ísť o reálne plnenie podľa faktúry.

Žalovaný na rozdiel od správcu dane v nadväznosti na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 10Sžfk/57/2019 zo dňa 28.02.2022 korigoval záver správcu dane, keď uviedol, že pre záver o zákonnosti odpočítania dane z prijatej služby od dodávateľa SARCO s.r.o. nebol podstatný charakter poskytnutej služby, či sa jednalo o reklamu alebo sponzoring, ale skutočnosť, že dokazovaním nebol preukázaný podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH vznik daňovej povinnosti u priameho dodávateľa a podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH nebolo preukázané, že služba dodávateľa priamo a bezprostredne súvisela s ďalšími zdaniateľnými obchodmi odvolávajúceho sa a či sa investícia do takejto prezentácie mohla premietnuť do všeobecných ekonomických nákladov odvolávajúceho sa.

Žalovaný konštatoval, že správca dane vykonaným dokazovaním preveroval tiež splnenie podmienky pre uplatnenie odpočítania dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, pretože podmienky podľa § 49 ods. 1 a 2 cit. zákona o DPH musia byť splnené kumulatívne. Dokazovaním bolo preukázané, že dodávateľovi nevznikla podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť a následne odvolávajúcemu nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH.

Aj keď správca dane vo svojom rozhodnutí sa zaoberal otázkou definície reklamy a sponzoringu, podľa odvolacieho orgánu z vykonaných dôkazov, ktoré správca dane vo svojom rozhodnutí uviedol a vyhodnotil, jednoznačne vyplýva, že rozhodujúcou skutočnosťou pre vylúčenie z nároku na odpočítanie dane spornej faktúry od dodávateľa SARCO s.r.o. bolo zistenie, že odvolávajúci sa nesplnil podmienku pre uplatnenie odpočítania dane podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, že prijatú službu použil na účely svojho podnikania, pretože tak ako je vyššie uvedené prezentáciu svojej podnikateľskej činnosti na podujatí Muzikál Madagascar a na podujatí „Pošli to dál“ vykonával osobne odvolávajúci sa a jeho zamestnanci a propagačné materiály o činnosti spoločnosti boli vyhotovené odvolávajúcim sa.

Žalovaný nesúhlasil s námietkou odvolávajúceho sa, ktorý tvrdil, že správca dane pri výkone daňovej kontroly a následného vyrubovacieho konania postupoval nesprávne. Odvolávajúci sa namietal vykonanie štyroch daňových kontrol namiesto jednej, štyroch vyrubovacích konaní a následné vydanie 37 rozhodnutí. Žalovaný uviedol, že správca dane postupoval v súlade s ustanoveniami daňového poriadku. Správca dane vykonal u daňového subjektu SECURITY Agency s.r.o. štyri samostatné daňové kontroly za zdaňovacie obdobia 2015, 2016, 2017 a 2018, čo bolo oznámené odvolávajúcemu sa. Odvolávajúci sa nenamietal miesto výkonu daňových kontrol, ani nenavrhol iné miesto výkonu alebo spôsob predloženia dokladov. Z výsledkov jednotlivých daňových kontrol správca dane vyhotovil protokoly, ktoré spolu s výzvami na vyjadrenie sa k zisteniam doručil odvolávajúcemu sa dňa 16.06.2021. Daňové kontroly boli ukončené dňom doručenia protokolov. Nasledujúci deň po doručení protokolov začalo plynúť vyrubovacie konanie pre každé zdaňovacie obdobie. Jednotlivé pojednávania sa síce uskutočnili v jeden deň a v jednej miestnosti, ale išlo o štyri samostatné pojednávania, každé prislúchalo k jednému konkrétnemu vyrubovaciemu konaniu po konkrétnej daňovej kontrole. Žalovaný uviedol, že vykonal štyri ústne pojednávania a vyhotovil zápisnice o ústnom pojednávaní. Rozsah a spôsob daňovej kontroly spĺňal požiadavku nevyhnutnosti, primeranosti a účelnosti. Žalovaný konštatoval, že pri mesačnom platiťelovi dane z pridanej hodnoty je zdaňovacím obdobím kalendárny mesiac, ktorý môže byť predmetom samostatnej kontroly. Každé vyrubovacie konanie bolo spojené s podaním samostatných

daňových priznaní za každý kalendárny mesiac, preto bolo povinnosťou správcu dane vydať samostatné rozhodnutie za každé zdaňovacie obdobie.

K námietke odvolávajúceho sa týkajúcej sa obsahu, štruktúry a rozsahu rozhodnutí, žalovaný poukázal na ustanovenie § 63 daňového poriadku, podľa ktorého musí rozhodnutie obsahovať odôvodnenie, skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, úvahy ovplyvňujúce hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov. Žalovaný preskúmal napadnuté rozhodnutie a predložený spisový materiál a zistil, že správca dane postupoval v súlade s daňovým poriadkom. Daňová kontrola bola ukončená v zákonom stanovenej lehote. Vyjadrenie o prekročení zákonnej lehoty na výkon daňovej kontroly žalovaný považoval za neopodstatnené. Odvolávajúci sa nevyvrátil pochybnosti správcu dane týkajúce sa realizácie zdaniteľného plnenia od dodávateľa SARCO s.r.o.

Žalovaný dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správcu dane a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, boli v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami. Rozhodnutie správcu dane obsahovalo odôvodnenie, skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami odvolávajúceho sa, úvahy ovplyvňujúce hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov. Správca dane zistil všetky skutočnosti zákonným spôsobom a prijal právny záver v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora EÚ.

Konanie pred správnym súdom

9. Žalobca sa správnymi žalobami zo dňa 30.05.2022 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101042467/2022 zo dňa 25. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 101938590/2021 zo dňa 21. októbra.2021 (sp. zn. ZA-30S/141/2022), č. 101043108/2022 zo dňa 25. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 101938824/2021 zo dňa 21. októbra 2021 (sp. zn. ZA-31S/95/2022), č. 101044530/2022 zo dňa 25. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 101939185/2021 zo dňa 21. októbra 2021 (sp. zn. ZA-30S/143/2022), č. 101045374/2022 zo dňa 25. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 101940385/2021 zo dňa 21. októbra 2021 (sp. zn. ZA-30S/137/2022), č. 101046130/2022 zo dňa 25. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 101943372/2021 zo dňa 21. októbra 2021 (sp. zn. ZA-30S/153/2022), č. 101071617/2022 zo dňa 26. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 101943421/2021 zo dňa 21. októbra 2021 (sp. zn. ZA-30S/140/2022).

10. Žalobca sa žalobami podanými v zákonnej lehote domáhal zrušenia napadnutých rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správcu dane z dôvodov v zmysle § 191 ods. 1 písm. c), d), e) a g). Žalobca zopakoval svoje námietky z podaných odvolaní voči rozhodnutiam správcu dane a zdôraznil, že považuje napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutia správcu dane, za rozhodnutia vecne nesprávne a nezákonné, ktorými bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch. Žalobca primárne poukázal na skutočnosť, že

a) Žalobca bol dlhoročným podnikateľským subjektom s dobrou povestou, bez dlhov voči štátnemu rozpočtu a podnikal 15 rokov.

b) V konaní sa preukázalo, že žalobca mal všetky obchody a transakcie riadne zaúčtované na základe reálnych obchodných prípadov, ktoré potvrdili aj jeho dodávateľia, a daň z týchto transakcií vysporiadal voči štátnemu rozpočtu.

c) V konaní sa preukázalo, že žalobca mal so svojimi obchodnými partnermi riadne formalizovaný zmluvný vzťah písomnými zmluvami.

d) V konaní sa preukázalo, že žalobca preukázal reálnosť a fakticitu uskutočnenia obchodov s jeho dodávateľmi a odberateľmi, čo neovplyvnilo neutralitu dane. Reálnosť uskutočnenia obchodov a existencia poskytnutia reklamných služieb vyplývala z výpovedí personálu priameho dodávateľa žalobcu a z dôkazov predložených žalobcom, čo žalovaný ani správca dane nezohľadnili.

e) V konaní sa preukázalo, že žalobca vykonával obchody transparentne a realizoval transakcie bezhotovostným platobným stykom.

f) Žalobca nepoznal ďalšie subjekty v reťazci uvádzanom správcom dane a žalovaným a nemal možnosť ich poznať ani preveriť.

h) Pri nákupe reklamných služieb konal žalobca s maximálnou odbornou starostlivosťou, čo preukázal zvýšením výnosov a ziskov z reklamy. V období predmetného konania nebolo bežné dokladovanie celého reťazca obchodných vzťahov od zadávateľa reklamy po prezentujúci subjekt.

i) Žalobca preukázal nákup reklamných služieb, miesto plnenia, efekt poskytnutých služieb na jeho podnikateľskú činnosť, správnosť výpočtu a riadne uplatnený nárok na nadmerný odpočet DPH. Eventuálne nedostatky zistené správcom dane na iných úrovniach reťazca nemohli byť vzaté na ťarchu žalobcu, čo žalovaný ani správca dane nezohľadnili.

j) Žalobca poukázal na množstvo rozhodnutí (judikátov), ktoré svedčili v jeho prospech.

k) Žalovaný rozhodol voči žalobcovi spolu 37 podobnými rozhodnutiami o dorubení rozdielu dane, čím neprímerane zaťažil žalobcu potrebou množstva procesných úkonov.

V časti A žalobných bodov námietku nesprávneho právneho posúdenia žalobca rozčlenil na čiastkové námietky nesprávneho právneho posúdenia v nadväznosti na závery žalovaného, podľa ktorého nemali byť splnené podmienky pre odpočet dane podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH v spojení s § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, a to kvôli tomu, že:

a) nemalo byť preukázané, že prijaté plnenie bolo použité na účely podnikania platiteľa (ďalej len ako „Argument o použití plnenia“);

b) nemala byť preukázaná pravdivosť a ekonomická opodstatnenosť faktúry dodávateľa žalobcu (ďalej len ako „Argument o pravdivosti faktúry“);

c) mali vzniknúť dôvodné pochybnosti o dodaní služieb prostredníctvom dodávateľa žalobcu uvedeného na faktúre (ďalej len ako „Argument o spochybnení dodávateľa“);

d) Žalobca nemal vyvrátiť skutočnosti zistené správcom dane (ďalej len ako „Argument o dôkaznom bremene“);

e) nemala byť preukázaná ekonomická súvislosť medzi posudzovaným typom prezentácie loga spoločnosti a jej prínosom pre dodávky tovarov a služieb žalobcu (ďalej len ako „Argument o prínose pre platiteľa“);

f) mala byť dôvodne spochybnená realizácia plnenia v súlade s faktúrou (ďalej len ako „Argument o súlade plnenia s faktúrou“);

g) dokazovaním nemal byť preukázaný vznik daňovej povinnosti u priameho dodávateľa (ďalej len ako „Argument o daňovej povinnosti dodávateľa“).

Argument o použití plnenia: Žalobca tvrdil, že splnil všetky podmienky pre odpočet dane podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH v spojení s § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH., keďže: a) Mal faktúru od dodávateľa SARCO s.r.o. vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH, čím spĺňa podmienku podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH; b) Reálne použil dodanú reklamu na poskytovanie svojich služieb, ako je uvedené v konštantnej judikatúre Najvyššieho súdu SR a SD EÚ. Reklama bola žalobcovi skutočne dodaná, čo potvrdzuje aj žalovaný v napadnutých rozhodnutiach, pričom reklamné služby objednané u SARCO boli reálne poskytnuté. Výdavok na reklamu bol vynaložený v rámci podnikateľskej činnosti žalobcu, čo potvrdzuje aj dotazník od vyše 30 rozličných podnikateľských respondentov predložený žalovanému v odvolacom konaní, čo znamená, že Argument o prínose pre platiteľa je nesprávny a nezákonný. Reklama prispela k nárastu obratu a získaniu nových klientov, čo bolo preukázané záznamom zo služby Finstat, ktorý však žalovaný v rozhodnutí nezohľadnil. Týmto sa preukazuje splnenie prvej podmienky podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH; c) Dodávateľ SARCO, ktorý bol platiteľom DPH, uplatnil voči žalobcovi daň z reklamných služieb, čo je zrejmé z faktúr, čím sa splnila druhá podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH; d) Daňová povinnosť pri dodávaných reklamných službách vznikla prijatím platby podľa § 19 ods. 4 zákona o DPH, alebo dodaním služby pred platbou podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH, pričom v oboch prípadoch daňová povinnosť reálne vznikla, čo potvrdil aj správca dane v napadnutých rozhodnutiach. Argument o použití plnenia zo strany žalovaného je nezákonný a v napadnutých rozhodnutiach nie je konkrétne zdôvodnený. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžf/64/2016 zo dňa 06.03.2018 (ďalej len ako „Judikát o reklame“) nie je možné efektívnosť reklamy merať výlučne novými kontraktmi, čo by odporovalo zákonným podmienkam odpočítania dane a zásade neutrality DPH. Žalovaný v rozhodnutí neobjektívne pridáva ďalšie kritériá, ktoré nie sú v súlade s riadnym správnym postupom a hmotným právom.

Argument o prínose pre platiteľa: Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžfk/42/2018 zo dňa 24.10.2019 uvádza, že prezentácia loga ako forma reklamy je možná. Žalobcova reklamná prezentácia obsahuje logo, obchodné meno spoločnosti a webové sídlo, čo potvrdzuje podnikateľskú činnosť žalobcu a spôsobilosť reklamy mať vplyv na podnikanie žalobcu. V odvolaniach voči prvostupňovým rozhodnutiam žalobca vyvrátil argument správcu dane, že účel prezentácie popiera jej reklamný charakter. Žalovaný na jednej strane nespochybuje ekonomickú činnosť reklamy, ale tvrdí, že neobsahuje informácie o predmete činnosti, čo je svojvoľné a diskriminačné. Správca dane aj žalovaný v prípade, ktorý bol prejednávaný v Judikáte o reklame, po vydaní Judikátu o reklame uznali spoločnosti GBF Slovakia, s.r.o. odpočet DPH z poskytnutých reklamných služieb ako reklamy, vrátane vyobrazenia loga a názvu tejto spoločnosti na plagáte o vystúpení E. I., pričom v prípade, ak by platil predmetný

argument žalovaného (aj správcu dane), nikdy by v prípade riešenom v Judikáte o reklame nemohol byť odpočet DPH priznaný. Žalobca navrhol preveriť, či voči ostatným reklamným partnerom boli začaté podobné kontroly, čo žalovaný odmietol. To poukazuje na možnú diskrimináciu alebo nesprávnosť argumentu o prínose pre platiteľa. Argument o prínose pre platiteľa by znamenal, že o reklame by nerozhodovali definície podané judikatúrou SD EÚ, ale subjektívne kritériá žalovaného, čo je neprípustné a nezákonné, keďže tým žalovaný vytvára (nepripustne) ďalšie „kritérium“ priznania odpočtu DPH – vymedzenie informačnej spôsobilosti loga a názvu podnikateľa vo vzťahu k predmetu činnosti podnikateľa.

Čo sa týka rastu ekonomického úspechu žalobcu vplyvom reklamnej kampane v rokoch 2015 až 2018 počnúc približne rokom 2016, tento žalobca opiera aj o nasledovné skutočnosti: podpísané zmlúvy z rokov 2016 až 2020 a informácie o ziskoch a obratoch na URL: J.. Žalobca aj naďalej profituje z danej viacročnej reklamnej kampane v rokoch 2015-2018, ktorú žalovaný sponzoruje v napadnutých rozhodnutiach, keďže žalobcu stále oslovujú aj iné spoločnosti (čo sa pred rokom 2015 prakticky nevyskytovalo), čoho dôkazom je podpísanie zmluvy so spoločnosťou Prologis na strážne služby a údržbu zelene v objeme 290.000 m² (priloženej k odvolaniu). Aj vďaka predmetnej reklamnej kampani žalobca rozšíril svoje portfólio o ďalšie služby [úprava zelene a technických služieb (kamerový systém CCTV)]. Na získanie týchto zákaziek bol potrebný určitý čas, nakoľko drvivá väčšina zákaziek sú nadnárodné spoločnosti, kde tender (výberové konanie) prebieha približne rok (preto žalobca nemohol očakávať nárast objemu zákaziek za už za napr. 3-4 mesiace). Taktiež je potrebné uviesť, že od začiatku pandémie (marec 2020) boli niektoré výberové konania pozastavené, ale napriek tomu po skončení väčšiny pandemických opatrení bol žalobca v niektorých výberových konaniach úspešný.

Argument o pravdivosti faktúry: Žalovaný tvrdí, že faktúra od dodávateľa je nepravdivá, pretože bola vyhotovená na základe zmluvy, nie reálneho plnenia. Tento záver je svojvoľný, keďže nezohľadňuje okamih dodania služby. Reklama nemá byť posudzovaná podľa efektívnosti, čo žalovaný ignoruje. VIP vstupenky a raut umožnili žalobcovi obchodné vzťahy, čo by bez úhrady faktúr nebolo možné. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 SžF 8/2016 zo dňa 24.05.2017 musia daňové orgány stanoviť pravidlá dokazovania, čo žalovaný nesplnil. Argument o pravdivosti faktúry je neopodstatnený a nepreskúmateľný. Žalovaný uvádzal, že svedecké výpovede nepotvrdili údaje na faktúre, čo je neústavné a neprípustné. Zdaniteľné osoby majú právo zvoliť si organizačnú štruktúru a spôsob plnení. Štátne orgány môžu konať len na základe ústavy a zákona. Povinnosť musí byť jasná a jednoznačná, nie vyvodzovaná z analogického použitia zákona. Žalovaný nemôže vyžadovať dôkazy podľa svojej vôle. Podľa Ústavného súdu SR má daňový subjekt povinnosť tvrdiť a dokázať svoje tvrdenia. Žalobca si svoje povinnosti splnil a nemôže byť v dôkaznej núdzi. Žalovaný uvádza mimozákonné kritériá odpočtu DPH, ktoré sú svojvoľné.

Argument o spochybnení dodávateľa: Žalovaný napadnutými rozhodnutiami porušil zákon o DPH a Daňový poriadok tým, že spochybnil dodávateľa žalobcu. Tvrdil, že skutočnými dodávateľmi reklamných služieb boli iní dodávatelia než SARCO, avšak:

- a) Reklamné služby objednané u SARCO boli žalobcovi skutočne poskytnuté, čo dokazujú materiály zaistené Kriminálnym úradom Finančnej správy (KÚFS).
- b) Obaja iní dodávatelia boli v čase poskytovania služieb platiteľmi DPH a ich subdodávateľský vzťah s SARCO bol preukázaný, vrátane konkrétnych platieb SARCO týmto dodávateľom.
- c) Žalobca nemal vedomosť o subdodávkach a nemusel preverovať zmluvné vzťahy dodávateľa SARCO ani jeho plnenie zákonných povinností.

Podľa rozsudku SD EÚ Ferimet (C-281/20) právo na odpočet DPH je základnou zásadou spoločného systému DPH a nemôže byť obmedzené, ak zdaniteľné osoby spĺňajú hmotnoprávne a formálne náležitosti. Daňové úrady nemôžu ukladať dodatočné podmienky, ktoré by mohli obmedziť toto právo, ani systematicky sponzorovať právo na odpočet DPH. Rozsudky SD EÚ, vrátane Rozsudku Kemwater ProChemie (C-154/20), zdôrazňujú, že daňový úrad nemôže vyžadovať od žalobcu, aby overoval postavenie svojich dodávateľov ako zdaniteľných osôb, ak má daňový úrad k dispozícii údaje potrebné na overenie hmotnoprávných požiadaviek. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci C-18/13, Maks Pen zo dňa 13. februára 2014, Smernica Rady 2006/112/ES bráni odpočtu DPH, ak dodanie nebolo vykonané ani dodávateľom, ani jeho subdodávateľom, najmä ak títo nemali potrebných zamestnancov, prostriedky a aktíva, náklady neboli zaznamenané v účtovníctve a podpisy na dokumentoch boli nejasné. Toto je podmienené tým, že tieto okolnosti predstavujú podvod a že zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť o podvode, čo musí overiť vnútroštátny súd. Podľa uznesenia Súdneho dvora vo veci C-446/15, Signum Alfa Sped zo dňa 10. novembra 2016, Smernica Rady 2006/112/ES bráni vnútroštátnej praxi, ktorá zamietá odpočet DPH na základe neverohodnosti faktúr, ak sa nepreukáže, že platiteľ dane vedel alebo mal vedieť, že plnenie súvisí s podvodom, čo musí overiť vnútroštátny súd. Podľa uznesenia Súdneho

dvora vo veci C-610/19, Vikingo Fővállalkozó Kft. proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága zo dňa 3. septembra 2020 (ďalej len „Judikát o preukazovaní faktického dodávateľa plnenia“), nárok na odpočet DPH sa uplatňuje bez ohľadu na účel alebo výsledok dotknutej ekonomickej činnosti. Nárok na odpočet DPH nie je ovplyvnený tým, či DPH splatná za predchádzajúce plnenia bola zaplatená do štátnej pokladnice. Platiteľovi DPH môže byť odpočet zamietnutý iba ak sa preukáže, že vedel alebo mal vedieť, že transakcia bola súčasťou podvodu, čo musí overiť vnútroštátny súd. Taktiež podľa rozsudku WebMindLicenses (C-419/14) zdaniteľné osoby majú slobodu zvoliť si organizačnú štruktúru a spôsob uskutočňovania plnení. Z uvedenej judikatúry SD EÚ je zrejmé, že:

a) Dodávateľ SARCO musel mať postavenie zdaniteľnej osoby už len z titulu celkového obratu so žalobcom, týkajúceho sa reálne poskytnutých reklamných služieb, pričom iní dodávatelia boli tiež zdaniteľnými osobami.

b) Žalobca, ktorý bol v obchodnom kontakte len s dodávateľom SARCO, a ktorému boli reklamné služby reálne poskytnuté, nemusel preverovať, či dodávateľ SARCO bol schopný služby dodať vlastnými alebo cudzími kapacitami, či si splnil povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, či disponuje príslušnými dokumentmi, či bol dodávateľský reťazec ekonomicky opodstatnený, či je faktúra ekonomicky vierohodná a pod.

c) Argument o spochybnení dodávateľa je v priamom rozpore s judikatúrou SD EÚ, keďže je zrejmé, že dodávateľ reklamných služieb pre žalobcu musel byť buď SARCO alebo niektorý z iných dodávateľov, a všetci sú v postavení zdaniteľnej osoby. Žalovaný ani správca dane nemôžu odoprieť žalobcovi odpočet DPH na vstupe, pretože by tým narušili zásadu neutrality DPH.

Argument o dôkaznom bremene: Žalobca ďalej namietal zákonnosť tvrdenia žalovaného v napadnutých rozhodnutiach, že dôkazné bremeno bolo prenesené späť na žalobcu kvôli pochybnostiam správcu dane o dodaní služby podľa faktúry z dôvodu, že žalobca vraj nepreukázal, že služba bola poskytnutá podľa faktúry. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Sžf 8/2016 zo dňa 24. mája 2017 dôkazné bremeno daňového subjektu nemožno rozširovať na preukázanie skutočností, na ktoré nemá zákonnú povinnosť. Daňové orgány musia stanoviť jasné hranice a pravidlá dokazovania, čo žalovaný nedodržiaval. Žalobca nebol informovaný, aké konkrétne zákonné povinnosti má preukázať a správca dane si konštruoval mimozákonné povinnosti, ako napríklad preverovanie obchodných partnerov. Preverovanie činnosti dodávateľa SARCO a jeho partnerov inicioval správca dane bez ozrejmenia, aké skutočnosti chce preukázať. Žalovaný toto pochybenie správcu dane nenapravil a ignoroval obranu žalobcu. Preverovanie nepreukázalo neexistenciu zdaniteľných obchodov medzi žalobcom a SARCO. Naopak, dôkazy potvrdzujú, že objednaná reklama bola poskytnutá v objednanom rozsahu. Podľa Judikátu o preukazovaní faktického dodávateľa plnenia a analýzy zákonného textu žalobca nie je povinný preukazovať konkrétneho dodávateľa plnenia, ale len to, že plnenie sa uskutočnilo, bolo riadne uhradené a boli vystavené všetky zákonom vyžadované doklady. Žalovaný neuviedol, ktoré dôkazy presne spochybňujú doklady a dôkazy predložené žalobcom.

Argument o dôkaznom bremene sa zameriava na údajný nesúlad fakturácie a reálneho plnenia zmluvy, hoci plnenie bolo reálne poskytnuté a žalobca zaň riadne zaplatil. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Sžf 8/2016 zo dňa 24. mája 2017, nemôže žalovaný vyžadovať od žalobcu preukázanie skutočností, ktoré nie sú jeho zákonnou povinnosťou, alebo ktoré majú preukazovať iné subjekty. Existencia účtovných dokladov na strane subdodávateľov je vecou týchto subjektov a ich absencia nemôže byť bez ďalšieho pričítaná žalobcovi (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Sžfk/24/2019 z 25. februára 2021.). Ak správca dane vykonal preverovanie zdaniteľných obchodov u SARCO, nebolo preukázané, ktoré konkrétne skutočnosti vyhodnotil v neprospech žalobcu. Podľa rozsudku SD EÚ, C-277/14 (PPUH Stehcamp), ustanovenia šiestej smernice bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá zdaniteľnej osobe zamietá právo na odpočet DPH z dôvodu, že faktúru vystavil subjekt považovaný za neexistujúci. Ak reklamné služby boli reálne dodané, nie je podstatné, či SARCO bolo skutočným dodávateľom.

Argument o súlade plnenia s faktúrou: Žalovaný Argumentom o súlade plnenia s faktúrou tvrdí, že vykonané obchody sa nemali realizovať tak, ako boli uvedené na faktúrach, bolo jeho povinnosťou toto tvrdenie preukázať, čo sa mu nepodarilo. Naopak, z dôkazu reálneho dodania služieb vyplýva, že žalobca preukázal dodanie reklamných služieb objednaných u dodávateľa SARCO dokladmi, najmä CD, ktoré zaistil KÚFS. Žalobca tak dostal objednané protiplnenie a nemá povinnosť zaoberať sa tým, ako dodávateľ SARCO plní svoje povinnosti voči štátu, alebo ako obstaral pre žalobcu plnenie. Podľa bodu 51 rozsudku SD EÚ vo veci C-101/16 (SC Paper Consult), nie je úlohou zdaniteľnej osoby uskutočňovať komplexné a hĺbkové preskúmania týkajúce sa jej dodávateľa. Žalovaný a správca dane teda postupovali v rozpore so zákonom, judikatúrou SD EÚ (Judikát o preukazovaní faktického dodávateľa plnenia, Uznesenie SD EÚ Signum Alfa Sped, Rozsudok SD EÚ SC CF) a judikatúrou

Najvyššieho súdu SR – rozsudkom sp. zn. 6 Sžfk/66/2019 zo dňa 14.04.2021- ďalej len „Judikát o dôkaznom bremene“). Žalovaný ani správca dane nepreukázali, že by žalobca konal podvodne alebo mal vedomosť o akomkoľvek takomto konaní u dodávateľa SARCO alebo jeho subdodávateľov. Žalobca zazmluvnenú službu dostal, dodávateľ SARCO mu preukázal dokladmi založenými v administratívnom spise, že reklamné služby boli reálne poskytnuté, a žalobca obdržal faktúru s uvedeným IČ DPH. Preto nemal povinnosť preverovať subdodávky svojho dodávateľa ani to, či bol schopný reklamné služby poskytovať sám alebo len cez subdodávateľov. Podľa rozsudku SD EÚ vo veci C-80/11 (Mahagében) a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2010 zo dňa 19.08.2010, daňové orgány musia objektívne preukázať, že žalobca vedel alebo mal vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce nárok na odpočet dane je súčasťou daňového podvodu, čo sa nestalo. Žalovaný nesprávne tvrdí, že na základe uvedeného správca dane skúmal ekonomickú operáciu podľa § 3 ods. 6 Daňového poriadku a dospel k záveru, že faktúry nepreukazujú skutočný obsah právneho úkonu. Žalobca však už dokázal, že reklamné služby mu boli poskytnuté v objednanom rozsahu, čo potvrdzujú predložené dotazníky a iné dôkazy. Žalobca nemal povinnosť ani opodstatnený zákonný dôvod preverovať subdodávky svojho dodávateľa, inú dokumentáciu dodávateľa SARCO, ani to, či bol schopný reklamné služby poskytovať sám alebo len cez subdodávateľov. Žalovaný však v napadnutých rozhodnutiach uvádza, že „Na základe uvedeného správca dane skúmal ekonomickú operáciu, na základe ktorej bola vyhotovená sporná faktúra za dodanie služieb, z ktorých bola odpočítaná DPH.“ Tieto tvrdenia sú nesprávne a nezákonné. Skutočným obsahom zmluvy s dodávateľom SARCO bolo objednanie reklamných služieb na prezentáciu žalobcu ako ekonomického subjektu na trhu s bezpečnostnými a strážnymi službami. Podľa predložených dotazníkov už samotná prezentácia loga a názvu žalobcu identifikovala jeho primárny predmet podnikania. Reklama, ako legitímny podnikateľský dôvod, bola výlučne ekonomickou činnosťou žalobcu a nemohla byť použitá na iné účely. Princíp neutrality DPH vyžaduje, aby sa žalobca mohol úplne zbaviť bremena DPH splatnej alebo zaplatenej v rámci všetkých jeho hospodárskych činností. Reklama teda podlieha DPH a náklady na reklamu sú nákladmi, ktoré musia byť odpočítané. Náklady na reklamu žalobcu súvisia s jeho zdaniteľnými plneniami a podnikateľskou činnosťou. Reklamná činnosť nie je bez hospodárskeho dopadu a budúceho prínosu pre podnikanie daňových subjektov. Efekt reklamy sa nemusí prejaviť len u obchodných partnerov, ale aj v iných oblastiach súvisiacich s ekonomickou činnosťou daňového subjektu. Reklama nemusí byť podľa Judikátu o reklame zameraná na jednotlivý individualizovaný produkt, prípadne skupinu produktov pripravených na predaj, ale na vytvorenie vnemu u zákazníkov na trhu. Žalobca ako hlavný reklamný partner podujatia mohol priamo oslovovať obchodných partnerov len vďaka vynaloženým nákladom na reklamné služby. Tieto služby boli poskytnuté podnikateľskými subjektami, ktoré neboli prepojené so žalobcom, a preto ich nemožno hodnotiť ako vytváranie umelej ekonomickej konštrukcie bez hospodárskeho dôvodu.

Argument o daňovej povinnosti dodávateľa: Žalobca ďalej namietal zákonnosť tvrdenia žalovaného v napadnutých rozhodnutiach - Argument o daňovej povinnosti dodávateľa, že vraj nebola preukázaná daňová povinnosť u priameho dodávateľa žalobcu. Reklamné služby boli dodané na základe zmluvy s dodávateľom SARCO s.r.o., a teda dodávateľovi SARCO s.r.o. musela vzniknúť daňová povinnosť podľa § 19 ods. 2 alebo § 19 ods. 4 zákona o DPH. Podľa § 69 ods. 1 zákona o DPH platiteľ, ktorý dodáva tovar alebo službu v tuzemsku, je povinný platiť daň. Podľa § 69 ods. 5 zákona o DPH každá osoba, ktorá uvedie daň na faktúre, je povinná túto daň zaplatiť. Uvedené vychádza z článku 203 Smernice DPH, ktorý stanovuje, že DPH platí každá osoba, ktorá ju uvedie na faktúre, aj keď omylom (spojené veci SD EÚ C-78/02, 79/02, 80/02). Členské štáty musia zabezpečiť možnosť opravy neprávom fakturovanej dane, ak vystavovateľ preukáže dobrý úmysel. Argument o daňovej povinnosti dodávateľa nie je správny ani zákonný, pretože dodávateľovi SARCO s.r.o. musela vzniknúť daňová povinnosť. Je bez právneho významu, či sa tak stalo okamihom dodania služby, prijatia platby pred dodaním služby, alebo uvedením DPH na faktúre za reálne dodané služby. Dodávateľ SARCO je zdaniteľnou osobou, keďže už len obchodom so žalobcom dosiahol prahové hodnoty pre registráciu k DPH podľa § 4 ods. 1 zákona o DPH. Žalobca teda naplnil hmotnoprávne aj formálne predpoklady pre odpočet DPH.

V časti B žalobných bodov žalobca namietal nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí pre nedostatok dôvodov. Žalobca namietal, že rozhodnutie je neprehľadné a nemá zreteľnú vnútornú štruktúru, čo je v rozpore s judikatúrou správnych súdov, napríklad Krajského súdu Nitra v rozsudku 19Sa/6/2019 zo dňa 10.12.2019 (ďalej len „Judikát o štruktúre“). Podľa tohto rozsudku musí rozhodnutie obsahovať jasnú štruktúru s uvedením podkladov rozhodnutia, vysporiadaním sa s návrhmi a námietkami účastníka konania, hodnotením dôkazov a právnymi predpismi, podľa ktorých sa rozhodovalo. Žalobca tvrdil, že právnou argumentáciu žalovaného musel pracne vyhľadávať v súvislosti s textom rozhodnutia. Žalobca tiež namietal, že žalovaný sa vôbec nevyrovnal s niektorými tvrdeniami uvedenými v odvolaní a ani s dôkazným materiálom, čo je v rozpore s § 74 ods. 2 Daňového poriadku a judikatúrou správnych

súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave v rozsudku sp. zn. 5S/210/2015 zo dňa 13.06.2017 (ďalej len „Judikát o nepreskúmateľnosti“). Podľa tohto rozsudku musí rozhodnutie správneho orgánu vychádzať z podkladov preukazujúcich presne a úplne zistený skutočný stav veci. Žalovaný reagoval na niektoré tvrdenia žalobcu len všeobecnými konštatovaniami, čo je v rozpore s § 74 ods. 2 Daňového poriadku a judikatúrou o nepreskúmateľnosti, napríklad Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 6Sžfk/3/2020 zo dňa 29.11.2021. Žalobca tvrdil, že nemohol porozumieť, z akého dôvodu by ním uvádzané skutočnosti a judikatúra nemali mať význam pre rozhodnutie vo veci. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný nezrozumiteľne reagoval na jeho námietky uvedené v odvolaní a neuviedol, ako sa vysporiadal s judikatúrou a skutočnosťami uvedenými žalobcom. Napríklad, žalovaný neuviedol, ako sa vysporiadal s Judikátom o reklame, ktorý analyzuje vzťah reklamných plnení k zdaniteľným obchodom objednávateľa reklamy. Žalobca namietal, že napadnuté rozhodnutia obsahuje viacero vád, ktoré ho robia nepreskúmateľným, čo je v rozpore s požiadavkami na odôvodnenie správnych rozhodnutí podľa judikatúry správnych súdov a Najvyššieho súdu SR. Konkrétne, žalobca namietal, že rozhodnutie je štrukturálne neprehľadné, bez zreteľných prvkov diferencujúcich jednotlivé súčasti odôvodnenia. Parafraza námietok žalobcu v odvolaní tvorí začiatok a záver odôvodnenia rozhodnutia, pričom medzi tým je rozsiahly netriedený opis skutkového stavu a dôkazov, bez racionálnej nadväznosti. Žalovaný nereagoval na niektoré skutočnosti uvedené v odvolaní, ako napríklad nálezy Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS 1835/07 zo dňa 18.11.2008 (ďalej len "Judikát o legalite") a skutočnosti založené na jeho výklade, napríklad interpretáciu počtu vyrubovacích konaní na základe § 68 Daňového poriadku. Žalovaný si protirečí v počte vyrubovacích konaní, ústnych pojednávaní a zápisníc. Napríklad, na jednom mieste uvádza 4 vyrubovacie konania, na inom mieste 5 konaní podľa počtu daňových priznaní a ďalej 37 rozhodnutí, pričom nikde neuvádza, že by prebiehalo 37 vyrubovacích konaní. Žalovaný tiež nereagoval vôbec na viaceré aspekty obrany žalobcu v odvolaní, napríklad na rozhodnutia súdov, ako je Judikát o reklame, ktorého interpretáciou žalobca rozporoval podobné konštatovania správca dane ako Argument o prínose pre platiteľa. Žalobca tvrdil, že jeho reklamná prezentácia ovplyvňuje jeho ekonomické výsledky až doposiaľ a že dodávateľovi SARCO vznikla daňová povinnosť. Toto tvrdenie spadá do kategórie „správca dane a žalovaný nesprávne podmieňovali uznanie uplatnenia odpočtu DPH skutočnosťami, ktoré z ustanovení zákona o DPH nevyplývajú“ podľa Judikátu o štruktúre.

V časti C žalobných bodov žalobca namietal, že žalovaný aj správca dane dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj neúplne zistili skutkový stav. Žalobca namietal, že z administratívneho spisu jasne vyplýva, že dodávateľ SARCO vystavil faktúru podľa zmluvy so žalobcom, na faktúre uviedol DPH a bol v čase jej vystavenia zdaniteľnou osobou. Plnenie, teda reklamné služby, boli poskytnuté podľa objednávky, čo žalovaný nespochybňoval. Hoci žalovaný v napadnutých rozhodnutiach tvrdí, že reklamné služby boli dodané zdaniteľnou osobou, inými dodávateľmi, zmluva medzi žalobcom a dodávateľom SARCO uvádza, že za plnenia subdodávateľov zodpovedá dodávateľ SARCO. Žalovaný tvrdil, že nebolo preukázané dodanie služieb žalobcovi, čo je v rozpore s predloženými dôkazmi. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6 Sžf/10/2012 zo dňa 28.11.2012), ktorý uvádza, že dôkazné bremeno daňového subjektu je limitované tým, že nezodpovedá za preukázanie skutočností, ktoré nemohol ovplyvniť. Ďalej sa odvolával na rozsudok SD EÚ (spojená vec C-354/03, C-355/03, C-484/03), ktorý stanovuje, že každá transakcia musí byť hodnotená samostatne a nemožno prenášať nezavinené nedostatky alebo podvod na inom stupni obchodu na daňový subjekt. Poukázal tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 152/08-52 a na analytický postup vyžadovaný Daňovým poriadkom, keďže rozhodnutie vo vyrubovacom konaní má obsahovať úvahy, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov (§ 63 ods. 5, § 3 ods. 3 Daňového poriadku). Žalovaným uvádzané skutkové zistenia ako výsledok vyhodnotenia dôkazov nezodpovedajú požiadavkám kladeným na proces riadneho hodnotenia dôkazov.

Podľa žalobcu skutkové zistenia uvedené žalovaným nezodpovedajú požiadavkám riadneho hodnotenia dôkazov. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžfk/53/2017 zo dňa 29.01.2019 uvádza, že správca dane musí zistiť skutkový stav presne a úplne a vykonať potrebné dokazovanie. Ak má správca dane pochybnosti o tvrdeniach daňového subjektu, musí ich doložiť dôkazmi, ktoré tieto tvrdenia vyvracajú. Žalobca preukázal dodanie reklamných služieb prostredníctvom viacerých dôkazov, vrátane faktúr, úhrad, účtovných záznamov, záznamov podľa § 70 zákona o DPH, zmluvy, dokladov o dodaní služieb, iných dôkazov realizácie plnenia, a svedeckých výpovedí. Všetky tieto dôkazy podporujú tvrdenia žalobcu. Žalovaný a správca dane nepredložili jediný dôkaz, ktorý by popieral formálnu alebo hmotnoprávnu podmienku odpočtu DPH.

Žalobca tiež namietal nadbytočné a nezákonné preverovanie celého dodávateľského reťazca dodávateľa SARCO, ktoré len zbytočne zväčšilo objem protokolov a nároky na žalobcu. Žalobca uviedol, že tento postup je v rozpore s právom na účinnú obhajobu a efektívnu ochranu práv.

Žalovaný a správca dane nedbali na právo žalobcu na účinnú obhajobu a postupovali nezákonne pri preverovaní dodávateľského reťazca. Žalovaný a správca dane tiež neúplne zistili skutkový stav tým, že nezohľadnili dôkazný materiál predložený žalobcom v odvolacom konaní, nereflektovali navrhovaný dôkaz o preverení diskriminácie žalobcu, a neuznali, že objednané reklamné služby tvorili reklamnú kampaň ako celok.

V časti D žalobných bodov žalobca namietal, že bola neprípustne prekročená maximálna zákonná dĺžka daňovej kontroly, ktorá predchádzala vyrubovaciemu konaniu. Podľa § 44 ods. 1 Daňového poriadku je daňovou kontrolou zisťovanie alebo preverovanie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo dodržiavanie predpisov. Kontrola sa vykonáva v nevyhnutnom rozsahu. Podľa § 44 ods. 2 Daňového poriadku sa kontrola vykonáva u daňového subjektu alebo na inom mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňový subjekt má právo na predloženie poverenia, služobného preukazu, byť prítomný na rokovaníach, predkladať dôkazy, nahliadnuť do zápisnice, klásť otázky svedkom a znalcom, vyjadrovať sa k zisteným skutočnostiam a nahliadnuť do zapožičaných dokladov. Daňová kontrola začína dňom určeným v oznámení správcu dane, ktoré obsahuje základné údaje o kontrole a povinnosti daňového subjektu. Ak kontrola nemôže začať v určený deň, daňový subjekt je povinný oznámiť to správcovi dane a dohodnúť nový termín, kontrola však nesmie začať neskôr ako 40 dní od doručenia oznámenia. Správca dane môže začať kontrolu aj bez oznámenia, ak to vyžadujú osobitné predpisy alebo ak je dôvodné podozrenie na manipuláciu s dokladmi. Daňová kontrola je ukončená dňom doručenia protokolu, pričom lehota na vykonanie kontroly je najviac jeden rok odo dňa jej začatia. Judikatúra Ústavného súdu SR potvrdzuje, že daňová kontrola je verejno-mocenský zásah do práv daňového subjektu, ktorý smeruje k dorubovaniu daní a sankciám. Kontrola predstavuje prípravné konanie na získanie dôkazov pre následné rozhodnutie správcu dane. Tento zásah musí byť primeraný a časovo obmedzený, aby nebola narušená autonómna sféra subjektu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR 5Sžfk/69/2017 zo dňa 29.01.2018 je daňová kontrola obmedzená lehotou a zásahy správcu dane musia byť primerané. Ak správca dane prekročí zákonnú lehotu na kontrolu, jeho rozhodnutie je nezákonné.

KÚFS zaistil u žalobcu dokumenty 05.02.2020, čím začal faktickú daňovú kontrolu, ktorá trvala až do doručenia protokolov 16.06.2021, teda viac ako jeden rok. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Sžfk/63/2017 (R 5/2020) zo dňa 21.11.2018 (ďalej len ako „Judikát o povahe DK“) je daňová kontrola prípravným konaním, ktoré je časovo obmedzené a jeho prekročenie znamená nezákonnosť získaných dôkazov. Ak správca dane začal kontrolu až 09.07.2020, ale KÚFS už 05.02.2020 získal dôkazy, je to dôkaz nezákonného predĺženia kontroly. Navyše, KÚFS nezákonne zaistil dokumenty dlhšie než 60 dní, čo porušuje § 44 ods. 1 zákona o FS. Dôkazy získané KÚFS boli teda získané nezákonne a nemali byť použité. Správca dane mal v protokoloch uviesť, ako získal dôkazy od KÚFS, čo neurobil, a tým porušil § 46 ods. 8 Daňového poriadku. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí odvolával na to, že doklady boli "zapožičané", čo zákon neumožňuje. Daňová kontrola u žalobcu tak reálne prebiehala dlhšie než zákonom povolený rok, čo je v rozpore so zákonom aj judikatúrou. Rozhodnutia vydané na základe tejto kontroly sú preto nezákonné, pretože vychádzajú z nezákonne získaných dôkazov. Vylúčením riadneho procesného postupu na začatie daňových kontrol podľa Daňového poriadku spôsobom zaistenia vecí podľa zákona o FS však Daňové orgány znemožnili žalobcovi uplatnenie procesných práv v prvej fáze Daňových kontrol podľa § 45 ods. 1 Daňového poriadku, a súčasne zasiahli do individuálnej autonómie žalobcu na reálne účely daňových kontrol dlhšie, než pripúšťa zákon, čo je aj v rozpore s ust. § 44 ods. 1 alinea prvá Daňového poriadku, keďže podstatne tým prekročili rozsah postupu, ktorý bol nevyhnutný na dosiahnutie účelu daňových kontrol. Obchádzanie zákona daňovými orgánmi by malo byť sankcionované neprípustnosťou takýchto postupov a nezákonnosťou výsledných rozhodnutí.

V časti E žalobných bodov žalobca poukázal na to, že v rámci daňového konania podľa § 68 ods. 1 Daňového poriadku začína vyrubovacie konanie deň po doručení protokolu s výzvou a končí dorúčením rozhodnutia daňovému subjektu. Konanie vykonáva správca dane, ktorý začal daňovú kontrolu, a ak túto kontrolu vykonalo Finančné riaditeľstvo, konanie vykonáva miestne príslušný správca dane. Správca dane má postupovať v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi, poskytovať im poučenie o ich procesných právach a vybavovať veci bezodkladne. Zásada legality vyžaduje, aby správca dane konal len na základe zákonného splnomocnenia a spôsobom ustanoveným zákonom. Zásada proporcionality zas vyžaduje minimalizovanie zásahov do práv daňových subjektov. Žalobca namietal, že správca dane realizoval štyri samostatné daňové kontroly namiesto jednej, čo je nevhodné a spôsobuje nadmernú procesnú záťaž. Daňové kontroly a vyrubovacie konania vykonal správca dane, ktorý nebol miestne príslušný podľa sídla žalobcu, čo bolo nadmerne zaťažujúce a v rozpore so zásadami proporcionality a hospodárnosti. Vydanie 37 rozhodnutí spôsobilo nadmernú administratívnu záťaž pre žalobcu, ktorý musel podať 37 odvolaní a neskôr 37 správnych žalôb.

Žalobca žiadal zrušiť rozhodnutia správcu dane a uznať nesprávnosť jeho postupu, ktorý bol šikanóznym, nadmerne zaťažujúcim a bez opory v zákone.

11. Žalovaný vo vyjadreniach k žalobám zo dňa 20.09.2022 uviedol, že správca dane zistil, že žalobca si uplatnil odpočítanie dane z faktúr za reklamné služby od spoločnosti SARCO s.r.o., pričom preveril doklady predložené žalobcom. Správca dane spochybnil dodanie služieb podľa predloženej faktúry od SARCO s.r.o. Konateľ spoločnosti SARCO s.r.o. v zápisnici o ústnom pojednávaní dňa 17.09.2020 potvrdil vystavenie faktúr pre SECURITY Agency s.r.o., avšak nevedel doložiť konkrétne uskutočnené plnenia. Skutočným dodávateľom bola spoločnosť SILVI PRODUCTION s.r.o. a AZARIA Services s.r.o., pričom SARCO s.r.o. bola účelovo vložená do obchodného reťazca na obchádzanie daňovej povinnosti. Svedecké výpovede nepotvrdili pravdivosť údajov na faktúrach a žalobca nepreukázal rozsah dodaných služieb. Žalovaný preniesol dôkazné bremeno späť na žalobcu, ktorý nevyvrátil zistené skutočnosti a nepredložil relevantné dôkazy, ktoré by potvrdili, že služba bola poskytnutá podľa spornej faktúry. Prezentáciu činnosti žalobcu na podujatí „MUZIKÁL Madagascar“ vykonával žalobca osobne alebo jeho zamestnanci.

Žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, pretože nebola preukázaná ekonomická súvislosť medzi prezentáciou loga spoločnosti a jej prínosom pre dodávky tovarov a služieb žalobcu. Poukázal na to, že nebol dostatočne objasnený a preukázaný priamy a bezprostredný súvis prijatej služby s celkovou hospodárskou činnosťou žalobcu. Zdôraznil, že žalobca nevedel preukázať, kedy a ako sa so spoločnosťou SARCO s.r.o. skontaktoval a k rozsahu a presnej špecifikácii reklamných služieb sa vyjadroval len všeobecne. Uviedol, že žalobca nevedel uviesť, kto vyhotovil reklamný spot, ktorý mal byť následne odvysielaný a čo predmetný spot obsahoval. Argumentoval, že logo spoločnosti SECURITY Agency s.r.o. prezentované na podujatí neobsahovalo informácie o činnosti a službách spoločnosti, čím nebola preukázaná ekonomická súvislosť medzi reklamnou službou a podnikaním žalobcu.

Žalovaný zdôraznil, že pre priznanie práva na odpočítanie dane je rozhodujúce splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH, čo v danom prípade nebolo preukázané. Poukázal na to, že správca dane zistil, že dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH, a preto žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane. Namietal, že žalobca nepodal počas daňovej kontroly a vyrubovacieho konania dôkazy, ktoré by pochybnosti správcu dane zvrátili. Zdôraznil, že rozhodnutia správnych orgánov obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti a sú riadne odôvodnené, pričom postup správcu dane nebol v rozpore s platnými právnymi predpismi. Argumentoval, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie a zistenia rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie. Namietal, že žalobca nepreukázal, že predmetné zdaniteľné obchody mu boli skutočne dodané dodávateľom uvedeným na predložených dokladoch, a že tomuto dodávateľovi ich uskutočnením vznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 2 zákona o DPH. Poukázal na to, že žalobca porušil ustanovenie § 49 ods. 1 a 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, keď nepreukázal dodanie tovaru osobou uvedenou na faktúrach – spoločnosťou SARCO s.r.o. a tiež nepreukázal splnenie podmienky pre uplatnenie odpočítania dane podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, že prijaté služby použil na účely svojho podnikania.

Žalovaný k jednotlivým žalobným námietkam uviedol nasledovné: Žalovaný zotrval na svojom závere prijatom v žalobou napadnutom rozhodnutí, že dodávateľ neuskutočnil dodanie služby, pri ktorej podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH vznikla daňová povinnosť, a preto odberateľ uvedený na faktúrach nemal právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. Taktiež žalobca nepreukázal, že fakturované plnenie použil na dodávky vlastných tovarov a služieb, čím porušil ustanovenie § 49 ods. 2 zákona o DPH. Na základe toho žalovaný tvrdil, že rozhodnutia správnych orgánov obsahovali všetky zákonom požadované náležitosti a boli riadne odôvodnené. Postup správcu dane a žalovaného nebol v rozpore s platnými právnymi predpismi.

Žalovaný navrhol, aby súd zamietol žaloby žalobcu ako neopodstatnené a nepriznal mu náhradu súdnych trov a trov vlastného zastúpenia. V prípade neúspechu, žalovaný žiadal lehotu na úhradu trov konania 30 dní a uvedenie čísla účtu právneho zástupcu žalobcu.

12. Žalobca v podaných replikách zo dňa 24.11.2022 nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného uvedenými v žalobnej odpovedi, považoval ich len za nedôvodnú obhajobu neprípustného šikanózneho postupu správcu dane voči žalobcovi, ktorý prakticky začal už konaním Kriminálneho úradu Finančnej správy dňa 05.02.2020. Túto šikanu žalobca namietal už od svojho prvého podania ešte pred vydaním protokolu v daňovej kontrole, postupne aj vo vyjadrení k protokolom, v odvolaní a aj v správnej žalobe. Podľa poradia úkonov štátnych orgánov (zaistenie dokladov ako prvé a až následne o niekoľko mesiacov

neskôr samotný postup správcu dane) bolo zrejmé, že daňové orgány od samého začiatku považovali daňovú kontrolu a daňové vyrubovacie konanie len za formalitu, s vopred určeným výsledkom, na ktorý nemali a nemohli mať akékoľvek úkony daňového subjektu (žalobcu) žiadny vplyv. Nakoniec, už v zápisniciach o ústnych pojednávaníach v rámci všetkých štyroch daňových kontrol u žalobcu správca dane argumentoval vyslovene tendenčne o zistených skutočnostiach, s cieľom „pripraviť si pozíciu“ do vyrubovacieho konania pre vopred určený výsledok, pričom jeho zistenia neboli v žiadnom prípade formulované nestranné, čo žalobca namietal už vo svojom prvom písomnom podaní (spoločnom pre všetky štyri daňové kontroly) ešte pred ukončením daňových kontrol.

Pokiaľ žalovaný v úvode žalobnej odpovede prakticky opakovane svoje predchádzajúce argumenty z napádaného rozhodnutia, na ktoré už takmer úplne reagoval žalobca v správnej žalobe, žalobca mal za to, že tieto tvrdenia žalovaného boli úplné špekulácie, pretože nereflektovali úplný reálny stav vecí, ale boli len účelovou selekciou žalovaným zvolených skutočností bez ohľadu na ich vnútornú logiku, reálne fungovanie podnikateľského prostredia, a predovšetkým žalobcom označené dôkazy počnúc jeho hospodárskymi štatistikami na Finstat, pokračujúc jeho prezentáciami na priložených CD, dotazníkmi o význame reklamnej prezentácie medzi podnikateľmi a končiac obsahom zmlúv s dodávateľom SARCO, resp. dodávateľom NOBOX MEDIA, keďže tieto boli splnené presne tak, ako bolo dohodnuté.

Pokiaľ žalovaný v žalobnej odpovedi uvádzal, že na základe zistených skutočností vo vzťahu k dodávateľovi SARCO s.r.o. vznikli dôvodné pochybnosti o dodaní služieb prostredníctvom tohto dodávateľa. Skutočným dodávateľom na základe vykonaných dôkazov bola spoločnosť SILVI PRODUCTION, s.r.o. a AZARIA Services s.r.o., pričom deklarovaný dodávateľ SARCO s.r.o. bol do obchodného reťazca vložený účelovo, bez riadneho podnikateľského dôvodu a ekonomického opodstatnenia s cieľom podvodným spôsobom zneužiť systém neutrality DPH tým spôsobom, že účelovo a neodôvodnene navýšil cenu služieb, avšak súvisiacu DPH neodviedol do štátneho rozpočtu, pretože si daň na výstupe ponížil „fiktívnymi“ faktúrami. K realizácii obchodu – dodanie reklamných služieb pre odvolávajúceho sa vypočítaní svedkovia uviedli zhodnú, všeobecnú, nič neobjasňujúcu odpoveď – subdodávky. Svedecké výpovede nepotvrdili pravdivosť údajov uvedených na faktúre vystavenej dodávateľom SARCO s.r.o. Tiež odvolávajúcim sa a vykonaným dokazovaním správcu dane nebol preukázaný rozsah dodaných služieb, kto a akým spôsobom ich objednal u organizátora podujatia „MUZIKÁL Madagaskar, žalobca tento argument už vyvrátil vo viacerých bodoch správnej žaloby, keďže žalobca nebol povinný podľa ust. § 24 Daňového poriadku preukazovať skutočnosti, ktoré nastanú mimo sféry žalobcu, tzn. žalobca nemohol zodpovedať za to, ak si dodávateľ SARCO neplní svoje zákonné povinnosti, resp. že nemá dokumentáciu o svojich obchodoch, ktorú mal mať - vid' judikatúra SD EÚ/ESD napr. vo veci Mahagében (rozsudok C-80/11) spojený s prípadom Dávid (rozsudok C-142/11). Žalobca taktiež nemohol zodpovedať za to, aké postavenie v obchodnom reťazci mal dodávateľ SARCO. Žalobca si totiž u dodávateľa SARCO reklamné služby objednal, tieto žalobcovi reálne boli poskytnuté, za tieto žalobca reálne zaplatil a tieto mu v konečnom dôsledku zvýšili obrat, priniesli nových klientov a teda žalobcovi zlepšili celkovú ekonomickú hodnotu. Žalobca nemal žiadny zmluvný či obchodný vzťah so spoločnosťou SILVI PRODUCTION ani AZARIA Services, tzn. inak ako prostredníctvom dodávateľa SARCO si takú reklamu ani nemohol objednať či zaplatiť. K tomu žalobca uviedol, že aj podľa rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR, č. k. 2Sfk/9/2021 zo dňa 27. júna 2022, bodu 17 „Z vyššie citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ teda vyplýva, že v prípade spochybnených subdodávateľov v kontexte prejednávanej veci je možné nepriznať odpočet DPH len v prípade, kedy by bola preukázaná účasť alebo aspoň vedomosť daňového subjektu o podvodnom konaní niektorého zo subjektov zapojených do obchodného reťazca.“ U žalobcu takáto vedomosť nebola ani preukázaná, ani preukazovaná zo strany správcu dane a žalovaného, k čomu žalobca poukazoval aj na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR, č. k. 5Sžfk/3/2020 zo dňa 28.07.2022, najmä „Ako už bolo zdôraznené kasačným súdom v iných obdobných veciach, je právom, ale aj povinnosťou správcu dane dôkazy zabezpečiť, tieto náležite posúdiť a vyhodnotiť za účelom riadneho zistenia skutkového stavu veci, aby jeho rozhodnutie bolo argumentačne presvedčivé nielen pre účastníkov konania, ale aj pre prípadný spor na správnom súde.“

Pokiaľ správca dane ani žalovaný navyše ani nekonkretizovali svoje pochybnosti týkajúce sa relevantných skutočností, poukazovali neustále len na nedostatky u dodávateľa SARCO a jeho subdodávateľov, ktoré však neboli a nemohli byť na ťarchu žalobcu, žalobca namietal, že žalovaný ani správca dane neuviedli, na základe čoho dospeli k pochybnostiam o reálnom dodaní služby žalobcovi, keďže žalobca predložil správnym orgánom výstup, ktorý obdržal od dodávateľa podľa zmluvy, ako aj v konaní dôkaz o tom, že v konkrétnom internetovom médiu bola prezentácia žalobcu uvedená, ešte aj s odstupom niekoľkých rokov, tak, ako bola dohodnutá. Žalobca tvrdil, že žalovaný ani správca dane však nezisťovali úplne skutkový stav, napr. vyžiadanim si konkrétnych podkladov od masmediálnych subjektov (napr. denník Nový Čas, týždenník Eurotelevízia, mesačníky Liek a Interview, archívne

záznamy TV Markíza a pod., vid' čl. II bod 1 zmluvy o reklame), takže nebolo vôbec zrejmé, ako mohli dospieť k „pochybnostiam“, keď otázku skutočného poskytnutia služby ani len riadne neskúmali. Pokiaľ žalovaný ďalej v žalobnej odpovedi tvrdil, že „V predmetnom žalobca nepreukázal splnenie podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, pretože nebola preukázaná ekonomická súvislosť medzi posudzovaným typom prezentácie loga spoločnosti a jej prínosom pre dodávky tovarov a služieb odvolávajúcemu sa, nebol dostatočne objasnený a nebol preukázaný priamy a bezprostredný súvis prijatej služby s jeho celkovou hospodárskou činnosťou.“, žalobca tvrdil, že tento argument už vyvrátil vo viacerých bodoch správnej žaloby. V rozhodnutí SD EÚ vo veci Amper Metal Kft., č. C-334/20 zo dňa 25.11.2021 (citované aj v bode 23 žalovaným citovaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu SR č. 10Sžfk/57/2019) bolo uvedené, že „zdaniteľná osoba si môže odpočítať DPH zaplatenú na vstupe za reklamné služby, ak je takéto poskytnutie služieb transakciou, ktorá podlieha DPH v zmysle článku 2 smernice o DPH, a priamo a bezprostredne súvisí s jednou alebo viacerými zdaniteľnými transakciami na vstupe alebo s celkovou hospodárskou činnosťou zdaniteľnej osoby ako súčasť jej všeobecných nákladov, pričom nie je potrebné zohľadniť skutočnosť, že fakturovaná cena za tieto služby je neprimeraná v porovnaní s referenčnou hodnotou určenou vnútroštátnym daňovým orgánom alebo že tieto služby neprispeli k zvýšeniu obratu tejto zdaniteľnej osoby“ (bod 40) „skutočnosť, že sa nezvýšil obrat zdaniteľnej osoby, nemôže ovplyvniť výkon práva na odpočítanie. Spoločný systém DPH, ako bolo pripomenuté v bode 23 tohto rozsudku, totiž zaručuje neutralitu, čo sa týka daňového bremena všetkých hospodárskych činností, bez ohľadu na ich účely a výsledky, pod podmienkou, že uvedené činnosti v zásade podliehajú DPH. Okrem toho, ak raz vznikne právo na odpočítanie dane, zostáva zachované aj vtedy, ak sa zamýšľaná hospodárska činnosť napokon neuskutočnila a v dôsledku toho nevedla k zdaniteľným plneniam, alebo ak zdaniteľná osoba nemohla používať tovary alebo služby, ktoré viedli k odpočítaniu dane v rámci zdaniteľných plnení, z dôvod okolností nezávislých od jej vôle (rozsudok z 12. novembra 2020, Sonaecom, C-42/19, EU:C:2020:913, body 38 a 40, ako aj citovaná judikatúra)“, ako aj to, že „Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že právo na odpočítanie v prospech zdaniteľnej osoby je prípustné aj pri absencii priamej a bezprostrednej súvislosti medzi konkrétnym plnením na vstupe a jedným alebo viacerými plneniami na výstupe zakladajúcimi právo na odpočítanie, ak náklady na predmetné služby tvoria súčasť všeobecných nákladov zdaniteľnej osoby a sú ako také podstatnými prvkami tvoriacimi cenu tovarov alebo služieb, ktoré poskytuje. Takéto náklady totiž priamo a bezprostredne súvisia s celkovou hospodárskou činnosťou zdaniteľnej osoby (rozsudky zo 14. septembra 2017, Iberdrola Inmobiliaria Real Estate Investments, C-132/16, EU:C:2017:683, bod 29, a zo 16. septembra 2020, Mitteldeutsche Hartstein-Industrie, C-528/19, EU:C:2020:712, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).“ (bod 32).

Žalobca vynaložil na reklamné služby poskytnuté dodávateľom SARCO podstatnú časť svojich nákladov v rokoch 2015 až 2018, čo bolo žalovanému z daňových kontrol známe, a teda nepochybne tvorili podstatnú súčasť ceny služieb žalobcu voči jeho odberateľom, keďže inak by žalobca bol minimálne v strate. Reálne však žalobcovi predmetná reklama ako všeobecný náklad priniesla zisk, keďže vďaka jej objednávke sa mohol zúčastniť sekundárnych aktivít a vďaka nej sa stal známejším a počet a objem obchodov mu tak narástol. Žalobcovi nebolo zrejmé, ako žalovaný vôbec mohol vychádzať z úvahy, že by žalobca zaplatil podstatnú časť svojich celkových nákladov len preto, aby „sponzoroval podujatia“, a teda aby sa mu investícia nevrátila. Keďže len správcom dane neuznaný rozdiel dane z pridanej hodnoty predstavoval za roky 2015 – 2018 sumu vyše 200.000 Eur, potom samotná cena reklamnej služby musela byť päťnásobná, a pri pohľade na žalobcom preukázané hodnoty obratu (Finstat) bolo zrejmé, že tieto náklady boli podstatnou zložkou jeho celkových podnikateľských nákladov, a nielen „sponzorským balíkom“ ako od marketingového oddelenia. Túto stránku veci však žalovaný účelovo ignoroval.

Žalobca poukázal na to, že aj keď správca dane vo svojom rozhodnutí sa zaoberal otázkou definície reklamy a sponzoringu, podľa odvolacieho orgánu z vykonaných dôkazov, ktoré správca dane vo svojom rozhodnutí uviedol a vyhodnotil, jednoznačne vyplýva, že rozhodujúcou skutočnosťou pre vylúčenie z nároku na odpočítanie dane spornej faktúry od dodávateľa SARCO s.r.o. bolo zistenie, že odvolávajúci sa nespĺnil podmienku pre uplatnenie odpočítania dane podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, že prijatú službu použil na účely svojho podnikania, pretože tak ako je vyššie uvedené prezentáciu svojej podnikateľskej činnosti na podujatí vykonával osobne žalobca a jeho zamestnanci a propagačné materiály o činnosti spoločnosti boli vyhotovené odvolávajúcim sa, žalobca aj tento argument už v správnej žalobe vyvrátil, na zdôraznenie doplnil skutočnosť, že žalovaný v tejto pasáži predviedol ukážkový „selektívny výber skutočností“, tzn. vybral si z argumentácie zástupcu žalobcu v konaní len informáciu o jeho aktivitách na sprievodnom raute, avšak úplne odignoroval tvrdený fakt, že bez objednania reklamných služieb u dodávateľa SARCO (keďže s organizátorom podujatia žalobca nekonal ani nemal zmluvu) by sa žalobca k sprievodným aktivitám ani nedostal, a ani jeho reklamná prezentácia

(z ktorej bolo každému priemernému podnikateľovi zrejme, aké služby propaguje – viď dôkazy priložené k odvolaniu – dotazník žalobcu u podnikateľov) by nebola pred konaním podujatia odvysielaná a verejne prezentovaná. Žalobca teda nutne musel prijatú službu použiť na účely svojho podnikania ako všeobecný náklad, inak by pre neho ani nemala zmysel. Pokiaľ by tieto výdavky mali byť „výdavkami na sponzoring“, potom by musel mať žalobca podstatne väčší obrat, pretože tak vysoké „sponzorské“ si žalobca nemohol dovoliť.

Pokiaľ žalovaný tiež tvrdil, že „žalobca nepreukázal, že predmetné (sporné) zdaniteľné obchody mu boli skutočne dodané dodávateľom uvedeným na predložených dokladoch, a že tomuto dodávateľovi ich uskutočnením vznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 2 zákona o DPH, čo je jedna zo základných podmienok potrebných k tomu, aby bolo možné uplatniť právo na odpočítanie dane.“, žalobca tento argument tiež poprel účinne v správnej žalobe a dodal, že dodávateľ SARCO prijal platby od žalobcu, tzn. mu ako platiteľovi DPH musela vzniknúť daňová povinnosť minimálne podľa § 19 ods. 4 zákona o DPH. Žalobca v neposlednom rade poukázal na svoje doterajšie prednesy a písomné podania v rámci celého vyrubovacieho konania, ako aj predošlého správneho súdneho konania, na základe ktorých mal za to, že z jeho strany boli splnené podmienky na odpočet dane z pridanej hodnoty v súlade s podaným daňovým priznaním žalobcu. Na základe vyššie uvedených skutočností si žalobca opätovne požiadal súd o poskytnutie právnej ochrany a v plnom rozsahu zotrval na žalobnom petite správnej žaloby.

13. Ďalšie vyjadrenia žalovaného po doručení replík podané neboli.

14. Zákonom č. 151/2022 Z.z. bol zriadený Správny súd v Banskej Bystrici. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) uvedeného zákona výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu Trenčine a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici.

15. Vzhľadom na uvedené konanie pôvodne vedené na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 30S/141/2022 sa vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/141/2022, pod sp. zn. 31S/95/2022 sa vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-31S/95/2022, pod sp. zn. 30S/143/2022 sa vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/143/2022, pod sp. zn. 30S/137/2022 sa vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/137/2022, pod sp. zn. 30S/153/2022 sa vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/153/2022 a pod sp. zn. 30S/140/2022 sa vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/140/2022.

16. Správny súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. ZA-30S/140/2022-658 zo dňa 15.02.2024, právoplatným dňa 06.03.2024, spojil na spoločné konanie veci vedené na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. BB-72S/44/2022, BB-72S/49/2022, BB-72S/43/2022, BB-72S/46/2022, BB-72S/48/2022, BB-72S/45/2022, BB-72S/54/2022, BB-72S/51/2022, BB-72S/47/2022, BB-72S/53/2022, BB-72S/50/2022, BB-72S/52/2022, s tým, že sa ďalej budú viesť pod sp. zn. BB-72S/44/2022.

17. Na prejednanie vecí správny súd nariadil pojednávanie na deň 30.05.2024 podľa § 107 ods. 1 písm. a) SSP. Na pojednávanie sa ustanovil právny zástupca žalobcu a konateľ žalobcu, z neúčasti sa ospravedlnil žalovaný, Právny zástupca na pojednávaní uviedol, že veľmi podrobne, na vyše päťdesiatich stranách, spochybnili zákonnosť a správnosť rozhodnutí ako správca dane, tak aj žalovaného, pričom argumentáciu v správnej žalobe podporovala aj novšia judikatúra kasačného súdu. Konkrétne skutočnosť, že bolo úplne irelevantné, akým spôsobom si žalobca zvolil ekonomický model alebo aký názor mal správca dane na tento model či usporiadanie podnikateľských aktivít, pretože žalobca splnil právne podmienky pre odpočet dane. Uzavrel písomnú zmluvu, na základe ktorej boli vystavené faktúry, ktoré boli zaplatené. Bez uzavretia a zaplatenia tejto zmluvy by služba nebola poskytnutá. Žalobca tvrdil, že nie je povinný skúmať, kto konkrétne alebo akému partnerovi službu reálne poskytol, ani zisťovať, či subdodávateľia majú zamestnancov a potrebné vybavenie.

S poukazom na judikatúru kasačného súdu - rozhodnutie sp. zn. 2Sžfk/31/2019, právny zástupca žalobcu akcentoval, že v prípade žalobcu bol zmluvný partner v postavení zdaniteľnej osoby, čo znamenalo, že bez ohľadu na dôvod a vznik daňovej povinnosti, bolo potrebné uznať žalobcovi odpočet dane vzhľadom na princíp daňovej neutrality, pretože všetky podmienky boli splnené. Podľa rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžfk/15/2020 nepostačovalo spochybnenie záveru tým, že spoločnosti nemali zamestnancov a potrebné vybavenie na realizáciu prác. Nepriznanie

odpočtu dane daňovému subjektu by bolo možné len vtedy, ak by bolo preukázané, že daňový subjekt sa podieľal na daňovom podvode alebo vedel, že bol súčasťou takého obchodného reťazca. Podľa rozsudku 5Sfk/64/2022 zo dňa 28.03.2024 daňové orgány nemali oprávnenie negatívne vyhodnocovať racionalitu alebo hospodársku účelnosť usporiadania podnikateľských aktivít žalobcu. Princíp zákazu zneužitia práva zakazoval umelé konštrukcie daňovej reality s cieľom dosiahnuť daňovú výhodu. V prípade žalobcu takáto umelá konštrukcia neexistovala, pretože zmluvný partner poskytol služby, za ktoré žalobca zaplatil a ktoré viedli k zvýšeniu jeho obratu. Žalobca nebol subjektom, ktorý by umelo podnikal, ale reálne sa zúčastnil reklamných aktivít a zvýšil si tržby.

Napriek tomu, že žalovaný a správca dane dospeli k negatívnemu záveru, ktorý žalobcu umiestnil na zoznam dlžníkov, spôsobili mu problémy pri uchádzaní sa o tendre a zákazky, čo viedlo k úbytku zákazníkov a nepriaznivým výsledkom. Aj v súčasnosti žalobca pociťuje negatívne následky týchto daňových konaní. Celý postup správcu dane a žalovaného bol neštandardný, keďže daňová kontrola začala zásahom Kriminálneho úradu finančnej správy, ktorý zaistil dokumentáciu pol roka pred formálnym oznámením daňovej kontroly, ktorá trvala jeden a pol roka, teda viac než je ustanovená lehota. V závere žalobca musel čeliť aj daňovej exekúcii, čo mu spôsobilo ďalšie náklady a problémy, ktoré prevyšovali sumu určenú na zaplatenie podľa rozhodnutí. Žalobca mal preto priame škody a ušlý zisk, čo významne ohrozilo jeho podnikanie.

Na otázku predsedníčky senátu, či v biznis modeli žalobcu bola propagácia loga jedinou reklamnou formou na zvýšenie obratu, právny zástupca žalobcu uviedol, že toto bol primárny spôsob reklamy, ktorý zasiahla cieľový trh, čo bolo zjavné z nárastu tržieb. Vzhľadom na obrat neboli uskutočnené iné významnejšie reklamné aktivity. Efekt reklamy je nemerateľný, takže ťažko povedať, ktorá konkrétna činnosť spôsobila nárast tržieb.

Správny súd pri aplikácii § 116 SSP určil termín vyhlásenia rozsudku na deň 13.06.2024. Vzhľadom na neprítomnosť účastníkov konania správny súd postupom podľa § 137 ods. 3 SSP vyhlásil rozsudok vyvesením skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu.

Právny rámec

18. Podľa § 19 ods. 2 veta prvá zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v rozhodnom znení (ďalej len „zákon o DPH“) daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

19. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

20. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

21. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

22. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov – (ďalej len „Daňový poriadok“) správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

23. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

24. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

25. Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

26. Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

27. Podľa § 46 ods. 5 Daňového poriadku ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti kontrolovanému daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

28. Podľa § 63 ods. 5 Daňového poriadku rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

Posúdenie vecí správnym súdom

29. Správny súd v Banskej Bystrici ako vecne a miestne príslušný správny súd na nariadenom pojednávaní podľa ust. § 107 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2023 (ďalej len „SSP“), po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu správnych orgánov oboch stupňov, po preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného ako aj prvostupňových rozhodnutí, ktoré vydaniu predmetných rozhodnutí predchádzali, a ďalej s prednesmi prítomného účastníka konania na pojednávaní, vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase právoplatnosti rozhodnutia žalovaného (§ 135 ods. 1 SSP), rešpektujúc nastúpenie účinkov koncentrácie rozsahu a dôvodov žaloby v zmysle úpravy § 183 SSP, dospel k záveru, že žaloby sú dôvodné.

30. V predmetnej veci správca dane neuznal žalobcovi právo na odpočítanie dane z plnení prijatých od dodávateľa spoločnosti SARCO s.r.o. za dodanie reklamných služieb dovodiac tým, že v danom prípade propagácia loga žalobcu „SECURITY Agency www.securityagency.sk“ nepredstavuje dodanie služby na účely DPH podľa § 2 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 1 zákona o DPH a následne k vznik daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH. Odpočítaním dane žalobca porušil ust. § 49 ods. 1 zákona o DPH. Okrem uvedenej podmienky pre odpočítanie dane nebola splnená ani podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže nebolo preukázané použitie prijatého plnenia od dodávateľa SaRCO s.r.o. na účel podnikania daňového subjektu. Správca dane založil svoje rozhodnutie predovšetkým na nosnej právnej argumentácii, že daňový subjekt predloženými dôkazmi- faktúry, platby, hodnotiacia správa preukázal, že jeho meno bolo zverejňované a uvádzané v zmluvne dohodnutých médiách v pozícii reklamného partnera muzikálu MADAGASCAR a hlavného reklamného partnera koncertu A. B.C., ale objednané a poskytnuté reklamné služby pre daňový subjekt neboli svojou povahou formou reklamy, ale sponzorom, čo správca dane odvodil najmä z toho, že z prezentácie daňového subjektu nebolo zrejmé, čím sa spoločnosť zaoberá, aké služby poskytuje, prípadne s čím obchoduje, logo spoločnosti neobsahuje ani dodatok obchodného mena, nie je z neho zrejmé, či sa jedná o spoločnosť, prípadne o akú spoločnosť sa jedná. Jednalo sa o mediálnu kampaň zameranú na propagáciu podujatia muzikál MADAGASKAR- MUZIKÁLOVÉ DOBRODRUŽSTVO (ZO 02/2017, 04/2017, 06/2017, 08/2017, 10/2017), resp. podujatia KAREL GOTT MÁ KONCERT „POŠLI TO DÁL“ (ZO 12/2017), nie na propagáciu spoločnosti SECURITY Agency s.r.o. Logo spoločnosti nebolo v reklamných spotoch izolované, ale bolo na nich umiestnené spolu s ďalšími logami spoločností s rôznym obchodným a výrobným zameraním. Toto samo o sebe znižuje šancu podať akúkoľvek konkrétnu informáciu o platiteľovi a jeho podnikateľskej činnosti. Náhlady a ani predložená fotodokumentácia na propagačných nosičoch, LED obrazovkách a inzercia neobsahovali informácie o predmete činnosti, vyrábaných produktoch resp. poskytovaných službách reklamných partnerov a ani spoločnosti SECURITY Agency s.r.o. Z názvov partnerov a ich loga sa nemohla široká verejnosť dozvedieť informácie o ich predmete činnosti, vyrábaných produktoch resp. poskytovaných službách.

31. Ohľadom porušenia ust. § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH správca dane založil odôvodnenia na dvoch dôvodoch, pokiaľ šlo o sponzoring, išlo o odplatu, za ktorú žalobcovi nebola poskytnutá protislužba, a teda predmetné plnenie žalobca z povahy veci nemohol použiť na dodávky vlastných tovarov a služieb. Druhou argumentačnou líniou bolo to, že zistenia a dôkazy v preverovanom obchodnom prípade nepreukázali, že fakturované reklamné partnerstvo malo vplyv na obchodnú činnosť daňového subjektu, pokiaľ šlo o žalobcom tvrdené a preukazované zvýšenie obratu a získanie nových zákazníkov správca dane mal za to, že nie je zrejmé, či bolo spôsobené práve prezentáciou loga daňového subjektu v súvislosti s prezentáciou podujatia koncert A. B.C., resp. muzikálu H..

32. Žalovaný na odvolanie žalobcu skorigoval závery o sponzoringu, uviedol, že pre posúdenie veci nebolo podstatné posúdenie obchodu žalobcu u dodávateľa ako sponzoring alebo dodanie reklamných služieb, ale uviedol, že rozhodujúcou skutočnou je porušenie ust. § 49 ods. 2 zákona o DPH, pretože nebolo preukázané, či služba dodávateľa priamo a bezprostredne súvisela s ďalšími zdanieľnými obchodmi žalobcu a či sa investícia do takejto prezentácie mohla premietnuť do všeobecných ekonomických nákladov žalobcu. Ďalej žalovaný skonštatoval, že nebolo preukázané, že došlo k dodaniu služby od deklarovaného dodávateľa SARCO, s.r.o. podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, ktorý nebol skutočným dodávateľom služby.

Žalovaný sa odvolal na zistenia správcu dane, ktorý šetril okolnosti ohľadom dodania služieb daňovému subjektu SECURITY Agency s.r.o. od dodávateľa - spoločnosti SARCO s.r.o., v zdaňovacích obdobiach január 2017, február 2017, apríl 2017 až december 2017. Jednou zo zákonných podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane je práve vznik daňovej povinnosti u tohto dodávateľa. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť reálnosť obchodov deklarovaných faktúrami. Keďže výkonom daňovej kontroly bolo zistené, že dodávateľ SARCO s.r.o. nevykonával dodanie fakturovaných služieb vo vlastnej réžii, ale prostredníctvom subdodávateľov, bolo dodanie reklamných služieb preverované aj u týchto subdodávateľov. Správca dane zistil, že spoločnosť SARCO s.r.o. je nekontaktná, správcovi dane dodanie reklamných služieb nepreukázala (nepredložila žiadne doklady a dôkazy, vyjadrenia bývalého konateľa boli neurčité). Správca dane dôkazy získané v rámci vykonaného dokazovania vyhodnotil jednotlivo a zároveň v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

33. Primárne správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutí žalovaného ako aj správcu dane z dôvodu celkovej neprehľadnosti a nezrozumiteľnosti.

34. Jedným z imanentných predpokladov činnosti súdu je danosť atribútu preskúmateľnosti správneho aktu (jazykovej aj logickej) a požiadavky na určitú kvalitu i kvantitu dôvodov v ňom obsiahnutých. Je potrebné mať na pamäti, že odôvodnenie rozhodnutia plní niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Tým sa napĺňa jedno zo základných pravidiel konania – posilňovať dôveru občana v správnosť rozhodovania správnych orgánov. Ďalšou funkciou je kontrolná funkcia predovšetkým tých orgánov, ktoré budú rozhodnutie prípadne preskúmať. Presvedčivé odôvodnenie tak môže zamedziť zbytočnému uplatňovaniu opravných prostriedkov. Ak atribút preskúmateľnosti odôvodnenia správny akt orgánu verejnej správy nenapĺňa, potom správny súd nemôže správny akt (či už má formu rozhodnutia alebo opatrenia) preskúmať, nemôže si správny súd na záveroch správneho orgánu vybudovať svoje úvahy o veci a ani účastníci proti nemu nemôžu náležite formulovať žalobné námietky. Preskúmateľnosť správneho aktu orgánu verejnej správy je predpokladom predovšetkým pre to, aby sa účastník mohol domáhať svojich práv na správnom súde; ak taký predpoklad nie je naplnený, nemôže práve z tohto dôvodu správny akt obstať.

35. Odôvodnenie rozhodnutí žalovaného v spojení s rozhodnutiami správneho orgánu prvého stupňa obsahuje všetky formálne zákonné náležitosti vyžadované v cit. ust. § 63 ods. 5 Daňového poriadku v nadväznosti na ust. zákona o DPH. V odôvodnení rozhodnutia správne orgány uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov, ako použili správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami daňového subjektu. Nemožno priznať úspech námietke žalobcu, že rozhodnutia by boli neprehľadné a nemali zreteľnú vnútornú štruktúru. Možno hovoriť o rozsiahlosti a niektorých opakujúcich sa pasážach, ale to nečiní napadnuté rozhodnutia nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

Rozhodnutia majú jasnú štruktúru, nevybočujúcu z typického koncipovania rozhodnutí žalovaným a správcom dane.

36. Jednou zo zložiek preskúmateľnosti je aj presvedčivosť a kvalita rozhodnutia spočívajúca v dostatočnom množstve dôvodov pre prijatý záver, ale k tejto skutočnosti sa správny súd vyjadri osobitne.

37. Ťažiskovým žalobným bodom bolo, či žalovaný náležite právne posúdil mieru dôkazného bremena, ktorá zaťažovala žalobcu v daňových konaniach a či v tomto kontexte aj náležite posúdil rozsah a výpovednú hodnotu dokazovania vykonaného správcom dane. Uvedenú otázku správny súd posudzoval z pohľadu ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho správneho súdu ako judikatúry SD EÚ.

38. V rámci daňového konania je potrebné rozlišovať medzi požiadavkou na preukázanie (i) hmotnoprávnych podmienok priznania práva na odpočítanie dane, (ii) formálnych podmienok priznania práva na odpočítanie dane, (iii) odopretím nároku na odpočítanie dane z dôvodu daňového podvodu a (iv) odopretím nároku na odpočítanie dane z dôvodu zneužitia práva.

39. Hmotnoprávnymi podmienkami pre priznanie práva na odpočet dane sú požiadavky, (i) aby daňový subjekt nárokujúci si odpočet bol zdaniteľnou osobou, (ii) tovar alebo služby, na ktorých zakladá právo na odpočítanie dane, musia byť dodané alebo poskytnuté inou zdaniteľnou osobou a požiadavka, (iii) aby zdaniteľná osoba dotknuté tovary alebo služby následne použila na účely svojich vlastných zdaniteľných plnení. Formálne podmienky priznania práva na odpočet zodpovedajú najmä náležitostiam faktúry. Zatiaľ čo medzi materiálne podmienky patrí postavenie (status) dodávateľa tovaru/služby ako zdaniteľnej osoby, identita dodávateľa, resp. jeho správne uvedenie na faktúre, patrí medzi podmienky formálne (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie v veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 25; vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, body 26, 27).

40. Platí pritom, že zatiaľ čo nepreukázanie hmotnoprávnej (materiálnej) podmienky pre priznanie práva na odpočet dane (oslobodenie od dane) je dôvodom pre odopretie tohto práva, v prípade formálnych podmienok tomu tak bez ďalšie nie je. Nedostatky v naplnení formálnych podmienok nemôžu viesť k odopretiu práva na odpočítanie dane v prípade, ak je preukázané naplnenie hmotnoprávnych podmienok práva na odpočet dane (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci SC Paper Consult SRL, C-101/16 zo dňa 19. októbra 2017, bod 41; vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, bod 33; vo veci Senatex GmbH, C-518/14 zo dňa 15. septembra 2016, bod 38; vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 29).

41. Právo na odpočet DPH však možno odoprieť vtedy, ak porušenie formálnych požiadaviek malo za následok nemožnosť predloženia jasného dôkazu o tom, že hmotnoprávne podmienky boli splnené (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci SC Paper Consult SRL, C-101/16 zo dňa 19. októbra 2017, bod 42; vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, bod 36; vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 31) a splnenie materiálnych podmienok nevyplýva ani z dokazovania vykonaného správcom dane (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, body 34, 43; vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 38). Ak je v daňovom konaní riadne zistené splnenie hmotnoprávnych podmienok práva na odpočet dane v intenciách Smernice, nemôže vnútroštátna právna úprava daňovníkovi ukladať dodatočné podmienky, ktoré by mohli mať taký účinok, že predmetné právo nie je možné uplatniť (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 30).

42. Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 35) uviedol, že v prípade preukázaného splnenia materiálnych ako aj formálnych podmienok odpočtu DPH v konaní pred správcom dane, je odpočet DPH možné odmietnuť len v prípade preukázanej účasti na podvodnom konaní. Rovnako sa vyjadril aj Najvyšší správny súd v bode 15. rozsudku sp. zn. 2Sfk/5/2022 z 29.05.2023. V prípade, keď zdaniteľná osoba splnila podmienky odpočtu DPH je v zmysle ustálenej judikatúry SD EÚ (napríklad rozsudok v prípade Optigen, spojené veci C-354/03, C-355/03, C-484/03) možné odmietnuť odpočet DPH z dôvodu, že zdaniteľná osoba vedela alebo vedieť mala o jej účasti na daňovom podvode.“

43. Podľa citovanej najnovšej judikatúry platí, že pokiaľ by správca dane zistil, že skutočný dodávateľ zazmluvnených služieb, ktorého identita sa nezhoduje s dodávateľom deklarovanej na predložených faktúrach, mal alebo nevyhnutne s ohľadom na zistené skutočnosti musel mať postavenie zdaniteľnej osoby, nemôže žalobcovi odoprieť právo na odpočet dane len z dôvodu nedostatkov v naplnení formálnych podmienok práva na odpočet (nesprávne uvedenie identity dodávateľa na faktúre).

44. Ľahká zneužívateľnosť práva na odpočet DPH viedla aj vnútroštátneho zákonodarcu k tomu, že prioritne zaťažil dôkazným bremenom na preukázanie splnenia hmotnoprávných podmienok práva na odpočet dane práve daňový subjekt, ktorý si toto právo uplatňuje (§ 24 ods. 1 Daňového poriadku; rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžf/10/2015 zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 6Sžfk/7/2016 zo dňa 27. septembra 2018, sp. zn. 5Sžfk/15/2018 zo dňa 30. apríla 2019 a iné). Obchodné transakcie pritom nepostačujú deklarovať len po formálnej stránke (vystavenou faktúrou, zmluvou), predložené doklady musia byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje daňový subjekt. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane uznaný (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžfk/1/2019 zo dňa 21. apríla 2020, bod 40, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 26/2021; sp. zn. 6Sžfk/20/2018 zo dňa 11. júna 2019, body 49 a 50, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 6/2020). Vyššie uvedené však neznamená, že dôkazné bremeno daňového subjektu je bezvýhradné, resp. neobmedzené (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/40/2018 zo dňa 3. septembra 2019, bod 54). K otázke dôkazného bremena existuje početná a v zásade stabilná rozhodovacia prax kasačného súdu, vyjadrená napríklad v rozsudkoch sp. zn. 1Sžfk/10/2025 zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 6Sžfk/7/2016 zo dňa 27. septembra 2018, sp. zn. 5Sžfk/15/2018 zo dňa 30. apríla 2019.

45. Dôvodom na prenos dôkazného bremena opäť na daňový subjekt nie je preto akákoľvek pochybnosť správcu dane o pravdivosti a hodnovernosti predložených listinných dokladov, ale len pochybnosť dôvodná. Takou je pochybnosť správcu dane, ktorá má oporu v správcovi dane zistených skutočnostiach obsiahnutých v administratívnom spise a je naozaj spôsobilá objektívne vyvolať pochybnosti o splnení podmienok pre priznanie práva na odpočet dane (mutatis mutandis rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/40/2018 zo dňa 3. septembra 2019, obdobne tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 259/2022 zo dňa 12. októbra 2022, bod 19, 24). Hoci je to práve správca dane, ktorý vedie dokazovanie v daňovom konaní, pričom hodnotenie získaných dôkazov podlieha jeho voľnej úvahe (zásada voľného hodnotenia dôkazov), neznamená to, že môže jednotlivé dôkazy vyhodnocovať svojvoľne. Práve naopak, musí posudzovať získané dôkazy jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, pričom je povinný aj prihliadať na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo (§ 3 ods. 3 Daňového poriadku).

46. Ustálená rozhodovacia činnosť národných súdov ako aj Súdneho dvora Európskej únie identifikovala rad okolností, ktoré samy o sebe (bez ďalších okolností) nie sú spôsobilé vyvolať dôvodnú pochybnosť správcu dane o preukázaní splnenia materiálnych podmienok pre priznanie práva na odpočet DPH (osobitne ak nie je sporná existencia dodaného tovaru). Ide napríklad o (i) nekontaktnosť dodávateľa či subdodávateľov ako výlučnú okolnosť (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/44/2020 zo dňa 25. mája 2021), (ii) nedostatok potrebných materiálnych a ľudských zdrojov pre vyrobenie alebo dodanie tovaru na strane dodávateľa či subdodávateľov (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Vikingo Fővállalkozó Kft., C-610/19 zo dňa 3. septembra 2020, bod 47, vo veci Maks Pen EOOD, C-18/13 zo dňa 13. februára 2014, body 31, 32; vo veci B. C., C-324/11 zo dňa 6. septembra 2012, bod 49), (iii) pochybnosti na subdodávateľských stupňoch obchodného reťazca (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Vikingo Fővállalkozó Kft., C-610/19 zo dňa 3. septembra 2020, bod 64).

47. Aplikujúc uvedené východiska na prejednávajúcu vec správny sud konštatuje, že dodanie služby deklarovanej dodávateľom SARCO s.r.o bolo potvrdené bývalým konateľom tejto spoločnosti – pánom B. a správca dane mal k dispozícii písomné podklady o dodaní služby vo forme fotodokumentácie atď. Pochybnosť správcu dane a žalovaného o neunesení dôkazného bremena bola založená najmä na tom, že spoločnosť SARCO s.r.o. nemala potrebné personálne a materiálne kapacity, aby dokázala zabezpečiť fakturované plnenia a v nepresvedčivej výpovedi p. rárcu, ktorý nevedel uviesť žiadne detaily obchodného vzťahu.

48. Následne sa argumentácia správca dane a žalovaného zamerala na subdodávateľské spoločnosti deklarovaného dodávateľa Azaria service s.r.o, Peritus Trade s.r.o a LULU Trade s.r.o, ktoré považovali za účelovo vložený do reťazca resp. aj samotného žalobcu, keď reálne služby dodala spoločnosť SILVI production, s.r.o a Azaria service s.r.o.

49. Správca dane týmto postupom spochybnil deklarovaného dodávateľa služieb a tovarov, za súčasného určenia identity skutočného dodávateľa. Týmto správca dane preniesol na žalobcu dôkazné bremeno na preukázanie splnenia podmienok pre priznanie odpočtu.

50. Vychádzajúc z rozhodnutia vo veci Kemwater vyplýva, že pokiaľ argumenty správca dane a žalovaného v zásade spochybňujú len splnenie formálnych podmienok uplatnenia práva na odpočet, konkrétne spochybňujú správne uvedenie identity dodávateľa na faktúre, za predpokladu, že skutočný dodávateľ mal postavenie zdaniteľnej osoby, nespochybnili tým preukázanie jednej z materiálnych podmienok uplatnenia práva na odpočet sťažovateľkou - dodanie tovarov a služieb zdaniteľnou osobou (teda postavenie skutočného dodávateľa ako zdaniteľnej osoby).

51. Z rozhodnutia SD EÚ vo veci C-610/19 Vikingo i rozhodnutia NSS sp. zn. 3Sžfk/15/2020 vyplýva, že v prípade, že došlo k dodaniu tovaru alebo poskytnutia služby, je možné nepriznať odpočítanie dane žalobcovi v prípade spochybnených subdodávateľov deklarovaného dodávateľa, ak by bola v konaní preukázaná účasť alebo aspoň vedomosť daňového subjektu o podvodnom konaní niektorého zo subjektov zapojených do obchodného reťazca. Správny súd musel konštatovať, že napadnuté rozhodnutia žalovaného vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k neuneseniu dôkazného bremena žalobcom v daňovom konaní vo vzťahu k deklarovaným obchodom so spoločnosťou SARCO. Keďže žalovaný týmto smerom nevedol svoje úvahy pri rozhodovaní o vyrubení rozdielu dane a uvedené nesprávne právne posúdenie žalobca v žalobe dôvodne namietal, tak správny súd považoval jeho rozhodnutie z tohto dôvodu za nezákonné, a preto napadnuté rozhodnutia pri aplikácii § 191 ods. 1 písm. c) SSP zrušil a veci vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

52. Čo sa týka druhej ťažiskovej námietky žalobcu o nepreskúmateľnom závere žalovaného, že prijaté plnenie nebolo použité na podnikanie žalobcu, tak uvedenú námietku vyhodnotil správny súd ako dôvodnú (žalobca v rozsiahlo koncipovanej žalobe nesprávnosť záveru žalovaného v tejto časti podradil pod nesprávne právne posúdenie- Argument o prínose ako aj pod nepreskúmateľnosť rozhodnutia pred nedostatok reakcie na Argument o prínose pre platiteľa v odvolaní). V tejto relatívne samostatnej časti jednotlivých napadnutých rozhodnutí ich správny súd považoval za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

53. Okrajovo správny súd (vzhľadom na nadväznosť) uvádza, že právne posúdenie, ktoré zaujal žalovaný ohľadom charakteru poskytovanej služby bolo správne. Predchádzajúca rozhodovacia prax, v zmysle ktorej nebolo možné priznať právo na odpočet DPH zo sponzorských darov/príspevkov, sa v dôsledku aktuálnej judikatúry Najvyššieho správneho súdu SR zmenila. Správny súd pritom poukazuje na závery Najvyššieho správneho súdu vyplývajúce z rozsudku sp. zn. 2Sžfk/31/2019 zo dňa 31.01.2022, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR č. 2/2022, ročník: I., pod č. 17/2022 ZNSS a na mnohé ďalšie napríklad sp. zn. 10Sžfk/57/2019 zo dňa 28.02.2022, sp. zn. 10Sžfk/21/2020 zo dňa 26.04.2022, sp. zn. 2Sžfk/9/2021 zo dňa 27.06.2022, sp. zn. 10Sžfk/27/2021 zo dňa 27.06.2023 a sp. zn. 2Sf/118/2022 zo dňa 26.10.2023, preto možno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

54. Z rozsudku NSS sp. zn. 2Sžfk/31/2019 zo dňa 31.01.2022, do ktorého sa premietli závery rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 25.11.2021 vo veci C-334/20, Amper Metal Kft. proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága vyplýva, že NSS pre účely dane z pridanej hodnoty vyhodnotil, že odplatné zabezpečenie mediálneho priestoru platiteľom dane pre daňový subjekt ako reklamného partnera podujatia a prezentácie jeho loga a predmetu jeho činnosti na propagačných materiáloch je na účely zákona o DPH bezpochyby ekonomickou činnosťou (podnikaním), z ktorej bol dosiahnutý príjem. Bez ohľadu na to, či je toto plnenie s ohľadom na svoje špecifiká reklamou, sponzoringom alebo ním zmluvné strany sledovali iný účel, pri uplatnení režimu DPH mohlo ísť len o dodanie služby, pri ktorej vznikla daňová povinnosť, pretože služba bola poskytnutá za protihodnotu v tuzemsku zdaniteľnou osobou, ktorá konala v postavení zdaniteľnej osoby.

55. So zreteľom na okolnosti rozhodovaného prípadu možno dať žalobcovi za pravdu, že prezentáciou jeho loga (obchodného mena) na mediálnych nosičoch v súvislosti s muzikálom, resp., koncertom bezpochyby mohol byť vo verejnosti vytvorený určitý (zrejme pozitívny) vnem o existencii žalobcu, čo mohol byť jeden z dôvodov stojacich za vznikom transakcie. To však pre priznanie práva na odpočítanie dane z prijatej služby samo osebe nestačí. Rozhodujúcou je kladné zodpovedanie otázky, či ide o službu, ktorú žalobcovi poskytol platiteľ dane a či ju žalobca použil alebo použije na svoje zdaniteľné plnenia, na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ. Teda či služba dodávateľa priamo a bezprostredne súvisí s ďalšími zdaniteľnými obchodmi sťažovateľa alebo či sa investícia do takejto prezentácie mohla premietnuť do všeobecných ekonomických nákladov sťažovateľa. Pre záver o zákonnosti odpočítania dane z prijatej služby dodávateľa nie je rozhodujúce, či išlo o reklamu alebo sponzoring, pretože aj sponzorský odkaz je formou reklamy, hoci protihodnota zaň plní aj iné funkcie. (m.m. rozsudok NSS zo dňa 27.06.2023, sp. zn. 10Sžfk/27/2021)

56. Otázkami odpočítania dane z reklamných služieb podobného druhu sa v minulosti zaoberal aj Súdny dvor EÚ, ktorý v jednom z ostatných rozhodnutí na danú tému (C-334/20 zo dňa 25.11.2021 Amper Metal Kft.) vyslovil záver, že:

„39. Vnútroštátnemu súdu predovšetkým prináleží posúdiť, či cieľom umiestnenia nálepiek na automobily pri príležitosti majstrovstiev automobilových pretekov, o ktoré ide vo veci samej, bola propagácia tovarov a služieb uvádzaných na trh spoločnosťou Amper Metal a z tohto dôvodu by ho bolo možné zaradiť medzi všeobecné náklady podniku, alebo či výdavky vynaložené v tomto smere jednoznačne nepatrili medzi podnikateľské výdavky, resp. neboli nijako spojené s hospodárskou činnosťou uvedeného podniku. V súlade so záverom uvedeným v bode 35 tohto rozsudku, okolnosť, že služby nadobudnuté spoločnosťou Amper Metal nezvýšili jej obrat, nie je na účely uvedeného posúdenia relevantná.

40. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba dospieť k záveru, že článok 168 písm. a) smernice o DPH sa má vykladať v tom zmysle, že zdaniteľná osoba si môže odpočítať DPH zaplatenú na vstupe za reklamné služby, ak je takéto poskytnutie služieb transakciou, ktorá podlieha DPH v zmysle článku 2 smernice o DPH, a priamo a bezprostredne súvisí s jednou alebo viacerými zdaniteľnými transakciami na výstupe alebo s celkovou hospodárskou činnosťou zdaniteľnej osoby ako súčasť jej všeobecných nákladov, pričom nie je potrebné zohľadniť skutočnosť, že fakturovaná cena za tieto služby je neprimeraná v porovnaní s referenčnou hodnotou určenou vnútroštátnym daňovým orgánom alebo že tieto služby neprispeli k zvýšeniu obratu tejto zdaniteľnej osoby.“

(pozn. súdu: v slovenskom preklade citovaného rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-334/20 Amper Metal Kft. zo dňa 25.11.2021 nastala chyba pri preklade namiesto transakciami na výstupe je uvedené transakciami na vstupe, správny súd už uviedol významovo správne znenie)

57. Pokiaľ ide o vznik a rozsah práva na odpočítanie dane, SD EÚ konštantne odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej existencia priamej a bezprostrednej súvislosti medzi konkrétnou transakciou na vstupe a jednou alebo viacerými transakciami na výstupe zakladajúcimi právo na odpočítanie dane je v zásade potrebná na to, aby sa priznalo zdaniteľnej osobe právo na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe a tiež na určenie rozsahu takéhoto práva. Súdny dvor však spresňuje, že právo na odpočítanie dane sa rovnako priznáva zdaniteľnej osobe dokonca aj pri absencii priamej a bezprostrednej súvislosti medzi konkrétnou transakciou na vstupe a jednou alebo viacerými transakciami na výstupe zakladajúcimi právo na odpočítanie dane, ak náklady na predmetné služby tvoria súčasť celkových nákladov vynaložených zdaniteľnou osobou a sú ako také podstatnými prvkami tvoriacimi cenu tovarov alebo služieb, ktoré táto osoba poskytuje. Takéto náklady totiž priamo a bezprostredne súvisia s celkovou ekonomickou činnosťou zdaniteľnej osoby.

58. Najnovšie tak SD EÚ učinil v rozsudku C-696/22 zo dňa 13.06.2024 (C SPRL), v ktorej uviedol:

„86. V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že na to, aby sa zdaniteľnej osobe priznalo právo na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe, je v zásade nevyhnutné, aby existovala priama a bezprostredná súvislosť medzi konkrétnou transakciou na vstupe a jednou transakciou alebo viacerými transakciami na výstupe zakladajúcimi právo na odpočítanie. Právo na odpočítanie DPH, ktorej podlieha nadobudnutie tovaru alebo služieb na vstupe, tak predpokladá, že výdavky vynaložené na ich nadobudnutie patria k podstatným prvkom tvoriacim cenu zdaniteľných transakcií na výstupe, pri ktorých vzniká právo na odpočítanie [rozsudok z 8. septembra 2022, Finanzamt R (Odpočítanie DPH súvisiacej s vkladom spoločníka), C-98/21, EU:C:2022:645, bod 45 a citovaná judikatúra].

87. Právo na odpočítanie v prospech zdaniteľnej osoby je však prípustné aj pri absencii priamej a bezprostrednej súvislosti medzi konkrétnou transakciou na vstupe a jednou alebo viacerými transakciami na výstupe zakladajúcimi právo na odpočítanie, ak náklady na predmetné služby tvoria súčasť všeobecných nákladov zdaniteľnej osoby a sú ako také podstatnými prvkami tvoriacimi cenu tovarov alebo služieb, ktoré poskytuje. Takéto náklady totiž priamo a bezprostredne súvisia s celkovou ekonomickou činnosťou zdaniteľnej osoby [rozsudok z 8. septembra 2022, Finanzamt R (Odpočítanie DPH súvisiacej s vkladom spoločníka), C-98/21, EU:C:2022:645, bod 46 a citovaná judikatúra].

88. V jednom alebo druhom prípade je nevyhnutné, aby náklady na tovar alebo služby na vstupe boli zahrnuté do ceny konkrétnych transakcií na výstupe alebo do ceny tovarov alebo služieb poskytovaných zdaniteľnou osobou v rámci jej hospodárskej činnosti [rozsudok z 8. septembra 2022, Finanzamt R (Odpočítanie DPH súvisiacej s vkladom spoločníka), C-98/21, EU:C:2022:645, bod 47 a citovaná judikatúra].

89. Okrem toho Súdny dvor spresnil, že existenciu súvislosti medzi transakciami treba posúdiť vzhľadom na jej objektívny obsah. Daňovým orgánom a vnútroštátnym súdom prináleží prihliadať na všetky okolnosti, za ktorých došlo k predmetným transakciám, a zohľadniť iba tie transakcie, ktoré objektívne súvisia so zdaniteľnou činnosťou zdaniteľnej osoby. V tomto zmysle bolo rozhodnuté, že treba zohľadniť skutočné používanie tovarov a služieb nadobudnutých na vstupe zdaniteľnou osobou a výlučný dôvod tohto nadobudnutia, pričom toto nadobudnutie treba považovať za kritérium na určenie objektívneho obsahu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. októbra 2018, Ryanair, C-249/17, EU:C:2018:834, bod 28, a z 8. septembra 2022, Finanzamt R (Odpočítanie DPH súvisiacej s vkladom spoločníka), C-98/21, EU:C:2022:645, bod 49 a citovanú judikatúru].

90. Preto ak je preukázané, že transakcia nebola uskutočnená na účely zdaniteľných činností zdaniteľnej osoby, túto transakciu nemožno považovať za bezprostredne a priamo súvisiacu s týmito činnosťami v zmysle judikatúry Súdného dvora, aj keby táto transakcia vzhľadom na svoj objektívny obsah podliehala zdaneniu DPH (rozsudok z 8. novembra 2018, C&D Foods Acquisition, C-502/17, EU:C:2018:888, bod 37 a citovaná judikatúra)

99. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 168 písm. a) smernice 2006/112 sa má vykladať v tom zmysle, že na preukázanie existencie priamej a bezprostrednej súvislosti medzi konkrétnou transakciou na vstupe na jednej strane a transakciami na výstupe zakladajúcimi právo na odpočítanie dane na druhej strane treba určiť objektívny obsah týchto transakcií, čo predpokladá zohľadnenie všetkých okolností, za ktorých došlo k uvedeným transakciám, a to najmä skutočného používania tovarov a služieb nadobudnutých zdaniteľnou osobou na vstupe, ako aj výlučného dôvodu tohto nadobudnutia, pričom zvýšenie obratu alebo zvýšenie objemu zdaniteľných transakcií nie sú v tejto súvislosti relevantnými skutočnosťami.“

59. V zmysle rozsudku SD EÚ C-334/20 zo dňa 25.11.2021 a C-696/22 zo dňa 13.06.2024 Súdny dvor EÚ k odpočítaniu DPH na vstupe ukladá vykonať:

1. Test uplatnenia nakúpených plnení do nákladov (C-334/20 Amper Metal Kft. z 25.11.2021, body 31 až 33)

2. Test súvisu s ekonomickou činnosťou (C-334/20 Amper Metal Kft. z 25.11.2021, bod 34; C-696/22 zo dňa 13.06.2024, body 89 a 99)

Zároveň sa Súdny dvor EÚ vyjadruje k dvom vybraným okolnostiam, ktoré nemajú ovplyvňovať úvahy správcu dane:

-Cena reklamných služieb

-Preukázanie dosiahnutia obratu

60. Ohľadom konštatovania porušenia ust. § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH sa správca dane sa zamerail na preukazovanie zvýšenia obratu, resp. zisku, čo je v rozpore so závermi rozhodnutia SD EÚ vo veci C-334/20 zo dňa 25.11.2021 Amper Metal Kft. Žalovaný záver, že služba dodávateľa priamo a bezprostredne nesúvisela s ďalšími zdaniteľnými obchodmi odvolávajúceho sa a že sa investícia do takejto prezentácie mohla premietnuť do všeobecných ekonomických nákladov žalobcu, odôvodnil len tým, že tento záver nebol preukázaný, bez toho, aby túto úvahu, ktorú vlastne prvýkrát uviedol až žalovaný ako odvolací orgán, podrobne zdôvodnil.

61. Z podanej repliky žalobcu vyplýva, že žalobca pod vplyvom zmeny judikatúry, resp. určitého spresnenia v dôsledku záverov rozsudku vo veci C-334/20 zo dňa 25.11.2021 Amper Metal Kft. argumentuje, že náklady na predmetné služby tvoria súčasť všeobecných nákladov zdaniteľnej osoby a sú ako také podstatnými prvkami tvoriacimi cenu tovarov alebo služieb, ktoré poskytuje. Jedná sa tak

o posun v judikatúre, ktorú správca dane a žalovaný ešte nedostačene reflektovali, čo malo vplyv na kvalitu odôvodnení rozhodnutí.

62. Správny súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je zisťovať alebo ustaľovať skutkový stav či nanovo vyhodnocovať dôkazy vykonané v daňovom konaní. Naopak, jeho úlohou je posúdiť, okrem iného to, či správca dane, resp. žalovaný postupovali pri zisťovaní skutkového stavu zákonným spôsobom, nasledovali pritom pravidlá logického uvažovania a či riadne popísali svoje hodnotiace úvahy. Práve pri tomto prieskume do popredia často vystupuje otázka nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

63. Ohľadom otázky dôkaznej úrovne v súvislosti s dokumentmi vyžadovanými na preukázanie splnenia hmotnoprávnej podmienky priamej a bezprostrednej súvislosti na výstupe sa vyjadril v jednom z ostatných rozhodnutí aj Najvyšší správny súd. V rozsudku sp. zn. 3Sfk/103/2022 zo dňa 31.01.2024, bod 26, uviedol, že objektívne zhodnotenie, či služby dodávateľa priamo a bezprostredne súvisia s ďalším zdaniteľnými obchodmi žalobcu a či sa investícia do takejto prezentácia mohla premietnuť do všeobecných ekonomických nákladov žalobcu, je možné overiť zo strany správcu dane napríklad prostredníctvom zodpovedania otázok: a) či služby poskytnuté dodávateľom objektívne mali súvis s podnikateľskou činnosťou alebo šírením dobrej povesti daňového subjektu, b) či daňový subjekt dokáže vierohodne vysvetliť, prečo na propagáciu svojich tovarov, služieb či obchodného mena zvolil práve také služby od dodávateľa, aké zvolil, c) či služby poskytnuté dodávateľom mohli potenciálne zvýšiť dopyt po produktoch/ službách daňového subjektu, alternatívne zvýšiť povedomie a šíriť dobrú povesť daňového subjektu.

64. Správny súd poukazuje na to, že preukázať, že výdavky na reklamu, ako je umiestnenie loga, sú súčasťou ceny produktov alebo služieb je možné aj napr. prostredníctvom zdokumentovanej marketingovej alebo investičnej stratégie, analýzy cenotvorby, ktorá zahŕňa výdavky na reklamu ako súčasť nákladov na produkty alebo služby, vykonaním prieskumov medzi zákazníkmi alebo analyzovaním zákazníckych dát atď. V tomto smere správny súd poukazuje na dotazníky od vyše 30 rozličných podnikateľských respondentov, ktoré predložil žalobca k odvolaniam, ktoré potenciálne by mohli predstavovať jeden z dôkazov na preukázanie súvisu na výstupe, ktorý je povinný žalovaný vyhodnotiť resp. vysporiadať sa s ním.

65. Správny súd považoval za nedôvodnú žalobnú námietku, ktorá sa týkala porušenia procesných práv žalobcu v dôsledku prekročenia prípustnej doby trvania daňovej kontroly. V predmetnej veci daňová kontrola začala štandarde na základe Oznámenia o daňovej kontrole č. 101010411/2020 zo dňa 09.06.2020, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa, 11.06.2020, dňom určeným v toto oznámení-09.07.2020. Úkony KÚFS nezačali daňovú kontrolu, takýto argument by viedol k absurdným dôsledkom o skracovaní daňovej kontroly po podobu zaistenia. Správne mu súdu nie je zrejmé, prečo správca dane nemohol pripustiť ako dôkaz všetky doklady zaistené žalobcovi zo strany KÚFS, ktoré v podstate sú v prospech žalobcu ako dôkaz uskutočnenia zdaniteľného plnenia. Podľa tvrdenia samotného žalobcu zaistené veci podľa Potvrdenia o zaistení veci odovzdal KÚFS správcovi dane, čo preukazuje Oznámenie o odovzdaní predmetu zaistenia zo dňa 28.08.2020, t.j. po začatí daňovej kontroly. Ak listinný materiál mala v dispozícii jedna zložka verejnej moci, javí sa ako logické, že ju odovzdala druhej zložke, to všetko za predpokladu riadneho zdokladovania. V podstate sa jednalo o listinné dôkazy ako faktúry a CD nosiče – hodnotiace správy, ktoré by musel žalobca odovzdať správcovi dane. Skutočnosť, že správca dane prevzal doklady od KÚFS v súlade s úpravou § 44 zákona č. 35/2019 Z.z. ešte neznamená, že sú splnené podmienky pre začatie daňovej kontroly v zmysle § 46 ods. 3 Daňového poriadku. KÚFS nie je orgánom činným v trestnom konaní, a preto správca dane neaplikoval postup pri začatí daňovej kontroly v zmysle § 46 ods. 3 Daňového poriadku. Keďže správca dane postupoval podľa § 46 ods. 1 Daňového poriadku, bola daňová kontrola začatá dňom 09.07.2020, ktorý je uvedený v oznámení o začatí daňovej kontroly. Ukončená bola dňom doručenia protokolu dňa 16.06.2021, t.j. v zákonnej lehote.

66. Správny súd pre úplnosť dodáva, že nie je povinný reagovať na každú dielčiu žalobnú argumentáciu a tú obsahlo odôvodniť; úlohou súdu je vysporiadať sa s obsahom a zmyslom žalobnej argumentácie (rozsudok českého NSS z 03.04.2014, čj. 7 As 126/2013-19).

67. Správny súd z vyššie uvedených dôvodov zrušil napadnuté rozhodnutia žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

68. Žalovaný bude pri svojom ďalšom konaní a rozhodovaní vo veci viazaný právnym názorom vysloveným správnym súdom a bude musieť najmä zväziť, či je na základe zisteného skutkového stavu možné udržať záver o nesplnení hmotnoprávnych podmienok pre odpočítanie dane zo strany žalobcu. Ak by orgány finančnej správy mienili spochybniť právo na odpočítanie dane z dôvodu nesplnenia hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane, je potrebné aby relevantne spochybnili dôkazy predložené žalobcom, ktoré preukazujú splnenie podmienok pre priznanie práva na odpočet dane, alebo aby alternatívne preukázali, že napriek splneniu hmotnoprávnych podmienok pre priznanie práva na odpočet dane je toto potrebné odmietnuť s ohľadom na skutočnosť, že žalobca buď priamo participoval na daňovom podvode alebo mal a mohol vedieť, že k daňovému podvodu dochádza v rámci obchodného reťazca (na jeho iných stupňoch), ktorého bol súčasťou. V ďalšom konaní pozornosť žalovaného má byť sústredená na vyriešenie otázky, či ekonomická súvislosť medzi posudzovaným typom prezentácie loga spoločnosti a jej prínosom pre dodávky tovarov a služieb žalobcu bola dostatočne objasnená a či bol preukázaný priamy a bezprostredný súvis prijatej služby s jednou alebo viacerými zdaniteľnými transakciami žalobcu na výstupe alebo s jeho celkovou hospodárskou činnosťou alebo či sú predmetné služby výdavkami na reprezentáciu

69. Žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, správny súd priznal voči žalovanému náhradu dôvodne vynaložených trov konania v úplnom rozsahu, aplikujúc ustanovenie § 167 ods. 1 SSP. O výške trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

70. Rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0.
Rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (§ 439, § 440 SSP) v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia správneho súdu, prostredníctvom správneho súdu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.